

Liderfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Tumicz Krisztina • maggoth1 • Natali Sanders
• n13 • Erdős Sándor • D. Szűcs Csaba • Zspider
• edwardhooper • Forczech Péter • R. Harbinger
• Xenothep • Krómer Ágnes • SzaGe • Ginko
• jocker • Kohász • Baranyi Imre • Alkony

Nyakonöntött
Próbagooblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XVI. évf., 3. szám, 2024. március

Anna Jönsson

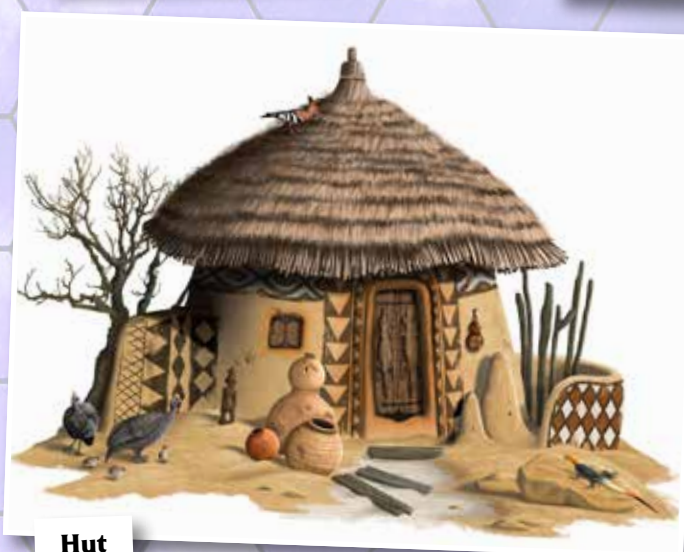
Frog

Hermit

Evil Ice cream

Hut

Bots

INFO BOX

ANNA JÖNSSON – CONCEPT ARTIST AT SHARKMOB

Concept Artistként dolgozik a Sharkmobnál Svédországban.

Szabadidejében sokat fest, és hajlik a hátborzongató lények és szörnyek felé, mert hát a szörnyeket szórakoztató festeni. :)

Portfólió: <https://www.artstation.com/annajonsson>

Szerkesztői köszöntő

Érdekes ünnep ez a húsvét.

Egyrészt jön a nyúl az eldugott tojásaival (pedig emlős állat), amelyeket meg kell találni.

Másrészt örülünk egy, az emberiség számára fontos és meghatározó személy harmadnapra való feltámadásának.

Harmadrészt pedig a fiúk, férfiak meglocsolják a lányokat, asszonyokat, akik ezért cserébe festett nyúltojást, sonkát és főtt tojást, süteményeket, meg jóféle italokat kínálnak – így a locsolkodás végére a felnőtt férfiak is eláznak.

A konkrét húsvétot megelőző időszak a felkészülés. Ma is vannak olyanok, akik negyven napig nem esznek húst, böjtölnek. Egyébiránt innen származik az ünnep magyar elnevezése is: hústól való tartózkodás, azaz húsvét.

Egyszóval a húsvét van, akinek egyházi, van akinek családi ünnep, és olyan is van, aki ezáltal (is) udvarol szíve választottjának, s az egyébként megtisztulást jelképező locsolás szertartásával kifejezi, hogy a jövőben nem csak felül és nem csak kívül óhajtja ezt a tevékenységet elvégezni. :) A bátrabbak, pajzánabbak a kiválasztott locsolóverssel is tudtára adják ezt a lánynak – gondoljunk csak erre a réges-régi locsolóvers-kezdésre: „*Fel a szoknyát, le a bugyit, had locsolom meg a...*”

Nos, a magunk módján, a lehetőségeinkhez mérten mi is húsvéti ünnepi hangulatúvá szerkesztettük márciusi folyóiratunkat.

Bizonyára rögtön feltűnt a kedves olvasónak a csodálatos borítónk, amelyen egy kedves nyuszkómuszkó kínál tojást. Azt sajnos nem tudjuk meg, hogy kinek, de vegyük úgy, hogy az olvasónak. :)

Bár ugyan ünnepi novellával most nem, de húsvétos, vidám tavaszias versekkel szolgálhatunk. Olvasásra fel!

Tartalomjegyzék

Novellák

Tumicz Krisztina

- **Robin Williams exkluzív** 4

maggoth1 - **A remekmű** 5

Natali Sanders - **Rémképek fogságában** . . 6

n13 - **Aggódok az egészségemért** 7

Erdős Sándor - **Emlékek** 7

D. Szűcs Csaba

- **A feltaláló és az időutazás** 8

Zspider - **Kalendárium**

- **Január: Újév, Újén** 8

edwardhooper - **A bíbor hölgy** 10

Forczech Péter - **Előléptetés** 11

R. Harbinger

- **Az ember legjobb barátja** 12

Sorozat

Xenothep - **609–03** 14

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Krómer Ágnes - **A betolakodók** 17

Mozijegy

SzaGe

- **Képzeletbeli (Imaginary 2024)** 18

Versek

Ginko - **Tavaszi impro** 20

Erdős Sándor - **Húsvéti csoda** 20

jocker - **Tavaszi ünnepek 2.** 20

Kohász - **Harapj!** 21

Tumicz Krisztina - **romantikus torzítás** . 21

edwardhooper - **Tiszta fény** 21

Baranyi Imre - **Egymagam** 21

jocker - **Adjon Isten... locsolnék** 22

Alkony - **Valaki hiányzik...** 22

Tumicz Krisztina - **hol a szerelem** 22

Kohász - **Régi szerelmek** 22

Baranyi Imre - **Porladás** 23

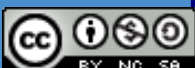
edwardhooper - **Harag** 23

Erdős Sándor - **Borz a roller mestere** . 23

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Tumicz Krisztina

Robin Williams exkluzív

Robin Williams barátja vagyok, újságíró és autista.

Tudom, hogy kétezerhuszonhármát írunk, hogy Robin Williams kilenc éve halott, de megismétlem, hogy Robin Williams barátja vagyok, újságíró és autista. Én igazi vagyok. Robin Williams is. De a főszerkesztő ezt megkérdőjelezte, amikor hétfő délután az asztalára tettem a vasárnapi címlapsztorim címét: Robin Williams exkluzív.

– Robin Williams 2014-ben meghalt – mondja. – Más sem képes rá, akkor én se akarjak interjút készíteni vele.

Nem vagyok egy esőember, de ezt nem bírom. Ő értelmi fogyatékos volt. Én diplomás. Mindenki azt hiszi, aki autista, az olyan, mint az Esőember. Rávágok az ajtóra.

– Szombaton elmegyek a sztoriért, a Külvárosi Kávéházba! – ordítom.

– Pénzbüntetést kapsz, ha megint valami hülyeséget csinálsz – motyogja a főszerkesztő, miközben kiviharzok az irodából.

Szombat van. Este nyolc. A kávéházban iszogatnak és egymással duruzsolnak a vendégek. Izgatottak. A kollégáim és a fura berendezéseik miatt. Dénes int, hogy nyugiban legyek, még nincs elég sötét odakint. Ülök a széken. Ráragadok, mint légy a ragacsos papírra. Cikáznak a gondolataim. Köztük bolyongok. Dénesnek ilyen a munkamódszere: várja, hogy besötétedjen. Kaptam a szomszéd nénitől egy cukkinét, de fogalmam sincs, hogyan készítsem el. Hagyományosan süssem meg serpenyőben, vagy egzotikusabb fogás legyen belőle kecskesajttal? Sütve szeretem. A tésztát nem. De mindig csak sütve eszem. Esetleg milyen lenne belőle egy tócsni, egy krumpilis puffancs vagy egy rakott penne? Dénes mutat valamit. Tizenöt perc múlva lekapcsolják az étteremben a világítást. Eszembe jut, hogy a számítógémem bekapott egy trójai falovat. Jelezte a Norton. A legújabb Windows van a gépemre telepítve. Annak ki kellett volna szűrnie. Nem szűrte. Erre azt mondja a számítógépes szakí, hogy az baj. Akkor nem közönséges vírus. De az jó, hogy a Norton jelezte. Mert van ártalmatlan vírus is. Bár gyanítható, hogy ez nem ilyen. De a Norton jelzett, ezt azért a Windows javára lehet írni. Azt hiszem. Ki kell irtani. A vírust. Mondta a szakí. Amíg nincs nagy baj. Ő úgy járt, hogy késett, és az egész gépet újra kellett telepítenie. Megpróbáltam lefuttatni a Nortont. Hátha megszabadít a trójaitól. De fizetős, kemény pénzért szabadít meg a zsarolóprogramtól. A falótól. A trójaitól. Írta a Norton, mondtam a pc-szakinak. Mennyi lehet az ára, megkérdeztem tőle. Elég egyszer dellázni vagy havonta kell? Kurva trójai faló! Ki gyárt ilyet? Legvalószínűbb, hogy a Norton. Vagy egy másik nevű Norton. Különben ki venne vírusírtót. Mi lenne, ha grillezném a cukkinét? Azt mondja a pc-szakí, hogy amatőrök is csinálnak vírusokat, de ha a Windows nem bánt el vele, akkor az nem ilyen. Dénes jelzi, hogy már csak tíz perc. A cápák állítólág hihetetlen

dolgokat szoktak mondani egymásnak. Olvastam a neten. Olyanok, mint az újságírók, töprengnek el ezen. A főszerkesztőt meg hagyjuk. Szeretne kirúgni. Idegesítem. Mindenkit idegesítek. Ők is idegesítenek engem. Megérkezett Bence, Dénes munkatársa. Mondta Dénes, hogy az utolsó percben fog berobogni, de nyugodjak meg, nem lesz baj. Nyugodt vagyok. Nem. Nem vagyok. Sosem készítettem még így interjút a barátommal. A vendéglőben cigifüst van. Nem dohányzom. Néha iszom egy sört, de nem cigizek. Nem is drogozok. A barátom ivott. Drogozott is. Abba hagyta. Aztán újrakezdte. Főleg az ivást. Elvonóra ment, de olyan helyre, ahol piát is adnak. Biztos, ami biztos, ha mégis inkább inná. A grillezett cukkini mellé jólesik a sör. A lehűtött. Meg kéne kérdezni egy másik számítógépes szakit is. Talán nem is akkora gond az a trójai faló. Dénes tapsol egyet. Felkapom a fejem. Nyitott tenyerét felém fordítja, így jelzi, hogy már csak öt percet kell várnom. Bence fényképekkel, filmekkel készült Williamsról. Szuper lesz, meglátod, mondta Dénes. Hiszek neki. Jó szakember. Meghívom a grillezésre. Ő nem beszél úgy, mint a cápák meg az újságírók a szerkesztőségben. A főszerkesztőt is utálja. Nem mondja soha. De utálja. A fények lehetnek állók, meg egyfajta mozdulatsort is végezhetnek. Erről majd Bence gondoskodik, hogy mikor legyen a kép statikus, és mikor mozogjon rajta Robin. A színekről is dönt majd. Volt, amikor az emberek csak fekete-fehér fényképeket tudtak csinálni. Később színeset is. Majd a technika fejlődésével már nem csak képet, hanem filmet is. Robin is ezért kapott Oscar meg Golden Globe-díjat. A film miatt. Hogyha előbb születik, nem kapott volna. Akkor nem lett volna színész. Azaz lett volna, csak mi nem látjuk. Ha csak fénykép van. Film meg nincs. Bencén múlik, a kreativitásán, mennyire fog sikerülni a fényjáték. Ha jól, meghívom sörözni meg cukkinizni, és nem beszélek róla úgy, mint a cápák. Ki gondolta volna, hogy a cápák ilyen alattomosak egymáshoz? Dénes a pulthoz lép. Hátrapillant, figyelek-e. Bólintok. A pincérnő belép a hátsó helyiségbe, majd hirtelen sötét lesz a vendéglőben. Bence bekapcsolja a kutyüjét, és a színes fényekkel érdekes alakzatokat fest a vendéglő falaira. Nincsenek zseniális látnoki képességeim, de tudom, mi következik. Kihúdom a zsebembe gyűrt, előre megszövegezett papírost, és a billegő lábú asztalra teszem. A hátralévő néhány percet én is a fényfestés csodájának szentelem. Igazi fényshow az, ami ma este a kisvendéglőben történik. Mint a tűzijáték, csak hang nélkül. Az első benyomások fontosak, mondom magamnak. És Dénes meg Bence jó benyomást keltett a vendéglőben ülő emberekre. Meghívom őket a sörre meg a cukkinire. A vendégek ámulva nézik a legendákat, akik egykor megfordultak a Külvárosi Kávéházban, és csodálkozva figyelik a falon mozgó modern kor celebjének árnyait is. Bence a kultikus

képhez ér, ahhoz, amely itt, a kávéházban készült Robin Williamsről. Most éppen a mellettem ülő széken ül a fény-nyel festett másolata. Pont úgy, mint amikor idejött a kávézóba, és a fénykép készült róla. Kacsintok. Dénes készíti a fotókat. Rólam meg a barátomról. Ebben igazán profi. Ő erre van programozva. Apropos programozva. A mai esemény úgy lett megtervezve, hogy itt érjen véget, figyelmeztetem magam. Bence még körbefuttat pár álló-

képet a teremben, hogy a vendégek igazán jó érezzék magukat, aztán kikapcsolja a gépet. A pincérnő visszakapcsolja a világítást. A fények eltűntek. Robin Williams is. Én is. Az asztalon csak a papírfecnim maradt. Dénes majd felveszi és kihajtogatja a lapot, amelyen az áll: Elmentem felvenni az interjút. Lapzártáig beküldöm a kész anyagot a szerkesztőségbe.

maggoth1

A remekmű

A festő megborzongott a kimerültségtől. Már két napja dolgozott megállás nélkül, mégsem szakította félbe a munkát. Egyszerűen nem tehetette, dacolnia kellett a romboló idővel és a heves délvidéki forrósággal. Konok állhatatossággal szorított ki minden zavaró tényezőt; ignorálta a rovarvilág szemtelenebb képviselőit, és tudomást sem vett az orrába dugott kámforos labdacsok csípős illatáról. Számára csak az volt a fontos, hogy még a leghalványabb árnyék is tökéletesen illeszkedjék az elméjében összeállt isteni kompozícióhoz a vásznon.

A készülő kép sejtelmességéhez két újszerű módszerrel járult hozzá, amelyekkel hatásosan leplezhette a valóságot. Rajta kívül csak kevesen tudták helyesen alkalmazni a sfumato és a chiaroscuro eljárását. Az előbbinek köszönhetően a testek nem éles kontúrral határolódtak el a környezetüktől, hanem valamiféle finom, ködszerű átmenettel, mégis valóságosan, anélkül, hogy természetellenes hatást keltett volna a látványuk. A fény és az árnyék kontrasztjával formákat létrehozó chiaroscuro tökéletesen kiegészítette ezt. A két technika keveredése éterien idealizálttá és időtlenné tette a festményen kibontakozó látványt.

A modellje a perzselő hőség ellenére mindvégig mozdulatlan maradt. Birkatürelmének igen földhözragadt és érthető oka volt, ám ezen a művész morbid gyakorlatiasággal felülemelkedett. Francesco del Giacondo neje egyszerű ruhát viselt, és nem hordott semmilyen ékszert, mintha személyes jó példájával akarna előjárni a firenzei nőknek az asszonyi hivatkozást előíró pápai rendelet betűszerinti betartásával. A hölgy a Lisa nevet kapta a keresztségben, de vonásai ártatlanságának okán mindenki a Madonna rövidítéseként használt Mona Lisa néven szólította.

A vonásait hosszú órákon át tanulmányozó mestert azonban nem tévesztette meg látszólagos szeplőtlenége. Kihívó, kacér természetet vélte felfedezni a romlatlanság maszkja mögött; mélyen gyökerező, démoni árnyalatot,

amin átsiklott a külvilág figyelme. A nő hiába viselt bővebb ruhákat, ő szempillantás alatt rájött, hogy áldott állapotát próbálják takargatni velük.

Az asszony csukott ajka görcsös mosolyba merevedett, nyilvánvalóan azért, hogy ne látszódjék az igazság: hiányoznak a metszőfogai. Arcának merevsége egyébiránt idegbénulást sejtetett, szeme fehéjének túlzott sárgasága pedig súlyos, fertőző betegségről tanúskodott. Az utókor mindennek ellenére csak egy sejtelmes mosolyú hölgyet fog látni a képen, akinek talányos arckifejezése még a leg-ragyogóbb elmék számára is megfejthetetlen rejtély marad.

Ő maga az apró jelekből természetesen már összerakta a magyarázatot.

A nő megcsalta férjurát egy távoli vidékről visszatérő tengerésszel, aki a méhében fogant tiltott gyümölcs mellett megajándékozta valamilyen gyógyíthatatlan, egzotikus kórral is, ami elsorvasztotta a fogait, és besárgította a szemét, mielőtt végzett volna vele.

– Leonardo mester – rontott a festő számára elkerített, árnyas lugasba a türelmetlenségtől félőriült Francesco Giacondo –, mikor lesz már készen végre? Lisa már két napja elhunyt, nem tartóztathatom tovább a papot és a sírásókat!

– Türelem, barátom – intette nyugalomra a neves piktor a felajzott kereskedőt –, már csak az utolsó simítások vannak hátra, és mentesül minden szégyen alól. Ha a csuhás tartja a száját, soha senki sem fog rájönni, hogy a kép egy fattyúval viselős, házasságtörő asszonyról készült.

– Jól van – sóhajtott a túlhajszott kalmár. – Lecsillapítom őket még némi borral.

Mielőtt azonban visszasietett volna a házba, nem bírta ki, hogy legalább egy pillantást ne vessen a képre. Amikor a vászonra nézett, kővé dermedt, és csak tátott szájjal bámulta, mintha csak megsejtette volna, hogy feleségének arckifejezése egyszer majd a világ legrejtelmesebb mosolyaként vonul be a festészet történelmébe.

Lidércfény

Natali Sanders

Rémképek fogságában

Sűrű, sötét éjszaka volt, a faágak reszketegen remegtek az erős szélben, amorf, ijesztő formákat rajzolva az ablakok üvegeire, melyen időközönként megremegtek. Az utcai világítás holtárga fénye hol megnyúlva, hol szétmosódva szökött be a szoba falaira, árnyszínűházat játszva. A hálóban bőrborsóztató hideg volt, némi párát csak a Tamara száján át távozó levegő keltett, ahogy sűrű nyöszörgések, vinnyogásnak ható sikolyok formájában megszínezték a jeges csendet.

A rémálmok hét éves korában kezdődtek először, nem minden ok nélkül. Egyik napos nyári délutánon izgatottan indult kifelé a házból, hogy mielőbb játszasson a homokozóban kedvenc játékaival, várat építhessen a katicabogaraknak, és szép kis kertet is mellé – ilyen, és hasonló gondolatokkal kis fejében –, teljes erejéből nekirohant a befelé igyekvő édesapjának, aki azonmód úgy csapta nyakon, hogy keresztben végigcsúszott a teraszon, majd a földön landolt és elájult. Tamara nagyanyja a csattanásra és azt követő káromkodásra kapta fel a fejét, s hagyva a főzést anyatigrisként rontott ki, szidva a vejét:

– Nem megmondtam már neked, hogy ne a gyereken töltsd ki a mérget!? Még nem ittál eleget, vagy már túl sok volt? Most nézd meg mit csináltál! Egyszer megölöd azt a kislányt! – térdelt le, és vette ölébe unokája fejét, élesztgette, szölongatta, vizsgálta mekkora a baj. – Szerencséd, hogy alacsony ez a terasz, így nem esett nagyot, de ezek az éles kavicsok felsértették a fejét és az arcát, hozz azonnal hideg vizet, törölközőt, tinktúrát! – adta ki ellentmondást nem tűrően parancsba a vejének. – Szaporán, szedd a lábad, addig beviszem az ágyra!

– Én nem is..., khm..., jól van na, hozom – motyogta még mindig káromkodva közben párszor, és betámolygott a fürdőszobába az apa.

A nagy gondoskodásának hála Tamara hamar magához tért, nem is pissegett, nem sírt, épp csak a mindig vidám pirosposzgás arcocskája lett fakófehér. Megszokottak voltak apja kirohanásai, amikor részeg volt, törtzúzott, amit ért, kiabált, hóbörgött, nem volt maradása a családnak. Sokszor kellett éjnek évadján az utcára menekülniük, ilyenkor valamelyik szomszéd befogadta őket éjszakára. Másnap jött a megbánás, romeltakarítás, ígéretetek... Mikor józan volt, nem volt nála jobb apa. Mikor józan volt... Pár év múlva aztán elváltak a szülei, nyugalom és békés idők jöttek. Akkor az egyszer ütötte meg az apja erőből – legalábbis nincs más emléke –, megpecsételve lánya sorsát egy életre.

Élete első ájulása élete első rémálma lett. Az a pár másodperc, míg nagyanyja magához térítette óráknak, vagy inkább napoknak tűnt. Eddig még sohasem félt igazán, ártatlan gyermeklelke nem ismerte, hogy mi az. Mindig ott volt az anyukája, ha megijedt, mert megijedt sokszor, mikor az apukája ittasan balhézott, megijedt,

de nem félt, hisz tudta, hogy anyukája tudja, mit kell tenni, és nem lesz baj. De most volt. Egyedül volt a sötétben, hiába próbált kiáltani, sikítani, szólni... Semmi. Egy hang sem jött ki a száját, és ez mindennél jobban megrémítette. Egész kis teste mintha szurokba ragadt volna, mozdulni sem bírt, de látott és érzett mindent. Érezte, ahogy hideg, karvalyszerű átlátszó kezek megérintik a talpát, bokáját majd a lábszárát, és húzni kezdik egy nagyon sötét, jéghideg helyre lefelé. Folyamatosan kezdett remegni lentől fölfelé, görcsösen rázta a hideg, egyre több torz rémpofa úszott körülötte, vicsorogtak, szénsötét szemüregeikből lestek rá mindenhol, egyre többen értek hozzá, egyre jobban húzták-vonták, érintésük nyomán a maradék meleg is kezdte elhagyni a testét. Megértette, hogy őt most mindenképp elviszik magukkal arra a csúnya, hideg helyre. Becsukta a szemeit erősen, nem akarta látni ezeket a gonosz lényeket, és teljes kis szívéből imádkozni kezdett, ahogyan a nagyanyja tanította, s ahogyan az egész család térden állva minden este és reggel hálát adott az Istennek. Ő biztosan segít, hisz csak kérni kell, így tanulta és hitt is benne. Minden szóra erősen koncentrálna belefogott a „Mi Atyánk”-ba, már majdnem a végére ért, mikor két meleg kéz érintette meg, s a meleg elkezdett visszatérni a testébe, hallotta mamája kedves hangját, ahogy ébresztgeti, hívja, nyugtatgatja. Végre kinyitotta a szemét, a szörnyek eltűntek, csak fagyos fogásuk emléke rázta még meg párszor a testét.

Azóta több tíz év eltelt, s bár akkor úgy gondolták, hogy csak a sokk hatása miatt történt hallucináció – a nagymamája még meg is füstölte mindenféle gonoszszűző gyógyfűvekkel, főzeteket itatott vele, rontást levevő emberhez is elvitte, pappal is megáldatta –, de ez csak a kezdet volt. Akibe ezek a lények „beleköstölnek”, azt többé nem engedik el. Számukra minden fájdalom, könny, betegség, haláleset, csalódás, depresszió, megbántás, önmarcangolás rés a pajzson. Lecsukod a szemed és már kezdődik is a rémálom.

Tamara ma este egyedül volt otthon, a férje még dolgozott. Egy darabig nézte a kint dülő vihart, csodálta a természet vad erejét, hallgatta a fura zajokat míg el nem eredt az eső, ami lassú kopogásával elálmósította. Ágyba búj, mosolygott, már vagy három hónapja nem volt rémálma, ha pedig volt, a férje mindig felkeltette belőle. Már sokszor látta, hallotta, min megy át a felesége az egyre durvább rémálmok alatt, s mennyire megviseli még ébredés után is. Ha otthon volt.

Az eső egyre hevesebben esett, az árnyak a falakon nagyobbra nőttek, a hálószoba melege jeges hidegre váltott, Tamara arcára ráfagyott a kitörni készülő sikoly...

– Hát újra itt vagytok – gondolta, majd szemét erősen összeszorítva imádkozni kezdett.

n13

Aggódok az egészségemért

Aggódok az egészségemért. Nem csak egy-két apró darabkájáért, hanem az EGÉSZ-ségemért.

Mert pénzzel lehet egészséget venni, de egészséggel lehet-e pénzt venni? Na ugye!

Ezért higgadt elmével elhatároztam, hogy ezentúl egészségesen élek.

Először a dohányzásról, az alkoholoról és a kávéról szoktam le. Aztán a zsíros ételekről, majd az édességekről, és a nassolnivalókról.

Reggelente futással kezdem a napot, majd térd és karhajlításokat végzek.

Remekül éreztem magam a bőrömben, csak azok a szörnyű rémálmok ne kínoznának.

Mindig ugyanaz.

Meghalok, a pokolban régi cimboráim vidám üdvözléssel fogadnak. Italoztatunk, majd közösen meglátogatjuk Madame Mutzenbacher piroslámpás intézményét.

Káromkodva lakmározom az asztalon elterülő finomságokból, majd egy szál Havannára gyújtva együtt énekelek a többiekkel.

Borzalmas!

(Egy Örkeny pályázatra írtam.)

Erdős Sándor Emlékek

Azt mondják, az emlékek megszépülnek. Sajnos ez nem teljesen igaz. Megváltoznak, átalakulnak és más formákat öltenek úgy, ahogy a szép színes hangosfilmek bús fekete-fehér mozivá válnak.

Sok nehézséggel kell szembenézned életed során, viszont a szerencse hajlandóságán múlik, hogy találkozol-e a gonosz valóságával.

Ha megtapasztalod a pokol tüzeit, akkor leforrázott lelked fájdalma csak egy harmatos, gyenge szűnyogcsípés. Elviselhető, neked nem árt, ám kivetítheted másokra, és nekik ez egy rossz tapasztalás, mint a harcmezőn látott kiontott vér, a mindenén áthatoló hullaszag.

Ha hited is elhagy, lelked póré csendes tájjá válik, így kísér a múlt gonosz szele. Nem érzel már többé mást, csak fájdalmat.

A séta is fárasztotta. Nem lelket felüdítő felszabadulásként, hanem szinte csontig hatoló fizikai fájdalomnak élte meg. Céltalan, romokban heverő életétől szeretett volna szabadulni, szabadulni mert mázsás súlyként nyomta szívét a lét. Voltak neki valaha szép álmái. Szép álmái, amik mára romokban heverték, mert a sors elvette tőle azt is. Még az álmait sem kímélte. Mások lettek. Rémesek és rémekkel teltek.

Igor ráncok barázdálta szomorú szeméből csöpögő könnycseppek olvasztották meg a havat, ami a lábai alatt ropogott. Nézte a hófehér tájat, és nem a szépséget látta benne, hanem a mindenhol jelenlévő rútságot. Még az oly makulátlanak tűnő fehérséget is elcsúfította imitt-amott az olvadó hólé szürke mocska. A mocsok, ami mindenhol ott van. Megbújva, vagy nyíltan hirdetve gonosz létét, de ott van. Néha megpróbálta múltbeli szép emlékeiből újra

hajtani lelke virágát, ám mindig befurakodott gondolataiba a gonosz. Édesanyja illatára próbált emlékezni. Az illatra, ami körbelengett a szobán, mikor gyermekként beteg volt. Anyja hűvös kezére, ahogy végigsimít gyönyögző homlokán. Ekkor eszébe jutottak a kegyetlen verések, megaláztatások, amiket ittas őrző anyjától szenvedett el szinte minden nap.

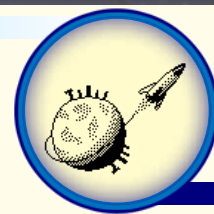
Eszébe jutottak a hegyek sejtelmes körvonalai, amiket úgy szeretett valaha. A hegyek, hová a háború borzalmait közepette tért vissza felnőtt fejjel. A véráztatta szurdokok, a dögszagú kis barlangok és a halálsikolyok az éjszakában. Nem, nem fog emlékezni és már élni sem akar.

Lassan csoszogva sétált a hóban a sínek felé. Ott talán megváltást talál a bűnökre és fájdalmakra. Jégcsap hullott egy fáról elé. Hideg, mint a szíve.

Felrémlött lelki szemei előtt Alina mosolygós arca, mikor hazatért kis falujába a háború után. A háború után, ami sebeket ejtett nem csak a testén, hanem a lelkén is. Súlyos, el nem múló sebeket. Felesége hűségesen várt rá, és mindenben megpróbált kedvére tenni Igornak, aki szótlan beletörődéssel fogadta a kedvességeket. Már nem okozott igaz örömet neki semmi. Alina a mindig egészséges, pirosposzgás fiatal nő lassan megszomorodott, lefogyott és egyre többször betegeskedett. Igor hazatérte után egy évvel az ifjú asszony sírba is szállt. A falubéli rossz nyelvek szerint a bánat vitte el.

Felesége halála után Igor már arra is vetemedett, hogy kétségbe vonja Isten létét, pedig mindig mélyen vallásos volt. Ha néha betért a falubéli kocsmába, ferde szemmel néztek rá, és egy szót sem vetettek felé. Társa csak egy volt, a magány.

Hangosat szólalt a közeledő vonat füttyszava, és Igor kicsit megszaporázva lépteit a sínek felé botorkált.

D. Szűcs Csaba

A feltaláló és az időutazás

A különöc feltaláló időgépet konstruált.

– A múltba vagy a jövőbe látogat? – kérdezte tőle a segédje.

– A múltba – válaszolta.

– A dinoszauruszok világába?

– Hogy egy éhes T-Rex gyomrában végezzem? Azt már nem!

– A kőkorszakba?

– Hogy bunkójával agyonüssön egy ősember? Azt már nem!

– A fáraók birodalmába?

– Hogy esetleg rabszolgasorsra jutva a gízai nagy piramist építsem végkimerülésig? Azt már nem!

– Az ókori Rómába?

– Hogy véletlenül egy véres csatába csöppenne kardélre hányjanak? Azt már nem!

– A középkorba?

– Hogy elkapjak valami halálos kórságot? Azt már nem!

– Az újkorba?

– Az az időszak nem érdekel.

– Utazzon akkor a jövőbe!

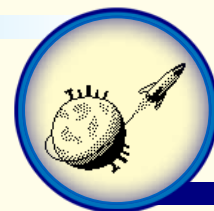
– Hogy netalán egy apokaliptikus világba érkezve fusak az életemért? Azt már nem!

A feltaláló ponyvát terített a szerkezetre.

– Maradok a fenekemen – mondta, és már egy új találmányon törte a fejét.

Zspider

Kalendárium - Január: Újév, Újén

Agatha a vonaton ülve egy könyvet olvasott és a füleséből szóló lo-fi zenét hallgatott, ami elnyomta a külső zajokat. Épp lapozni akart a könyvben, amikor egy pittyes jelezte, hogy valaki írt neki. A legtöbb ismerőst lenémította, csak párunknak válaszolt szívesen. Közéjük tartozott Francine is, ő küldte az üzenetet.

Francine: Szia! Ma akkor találkozunk meló után?

Agatha: Szia! Persze, bár ma nem dolgozom, be kell mennem a városba.

Francine: Mit csinálsz bent?

Agatha: Találtam egy kupont, amivel a terápia a teljes ár öt százalékába kerül.

Francine: Miféle terápia?

Agatha: Ilyen... egyszerre lelki és testi. Elmész és segítenek összerakni az étrendet, edzenek veled és vannak szakértő emberek, akikkel beszélhetsz.

Francine: És mindezt öt százalékos áron?

Agatha: Jaja! Új a program és még nincsenek vevők. Ezért mentem csak bele. Tudod, hogy én nem szívesen költök ilyesmire.

Francine: Khm – semmire – khm.

Agatha: ????

Agatha: Elküldjem a kupon linkjét?

Francine: Hát először nézzük meg, hogy veled mi lesz! Gyanúsán olcsó ez nekem. Várom a képeket egy lerobbant panellakásról, amiben van egy kanapé és egy kamera!

Agatha: Oké ??? Szerintem időben végzek, de azért csúsztassuk este hétre a talit, ha nem baj.

Francine: Reggel kilenc van! Meddig leszel ott?

Agatha: Egész napos projekt. Azért mégse lehet tíz perc alatt letudni egy edzést, nemhogy az én lelki katasztrófámat.

Francine: ???

Agatha ezután eltette a telefont és az ablakon túl elsuhanó házakat nézte. Tudta, hogy ez merész terv, de változni akart. Az elmúlt év túl nehéznek bizonyult és az újévet sírva töltötte a saját ágyában, akárcsak az előtte lévő három napot. Gyengének érezte magát testileg és lelkileg is. Annyira vacakul érezte magát, hogy nemegyszer lemondta a barátaival közös programjait, és nem bírt bemenni a boltba, még kevésbé kimenni a konyhába főzni. Spórolt pénzét így kajarendelésre verte el, de annyira megtört, hogy ha nem bírt valamit kinyitni, akkor azt nem ette vagy itta meg, csak kidobta a szemébe.

Tudta, hogy az új évben újra kell kezdenie a dolgokat. Mozognia kell, egészségesebben ennie, és foglalkoznia kell magával. Arra is rájött, hogy magától képtelen lenne minderre, és amikor ez megfogalmazódott benne, akkor pont beugrott az Újén reklámja. Bárhol olvasott róla véleményeket, az emberek dicsérték, kicsit talán túl hasonló szavakkal, de hát hol nem lehet manapság egy-két robotot

is találni. Megfogadta, hogy ha bármit is cikinek érezne, rögtön fogja a kabátját és távozik. Nem ír alá semmit és mivel már fizetett, csak nem fognak további összegeket kérni tőle.

Az Újén épülete egy sci-fikbe illő, gyönyörű hófehér kocka volt, nagy, tükröződő üvegekkel. Úgy nézett ki, mint a jövő kórháza. Látszott, hogy az egész épület az övék, mert a nevüket be is vésték a falba, így Agatha megnyugodott, hogy komoly céggel van dolga, nem valami kis vállalkozással. Főleg, mivel nem sok embernek mesélt erről a programról, ugyanis már előre hallotta az ítélező hangokat a fejében vagy, ami még rosszabb, a gondolatot, ahogy elkezdik felmérni, hogy is néz ki. Az ítéletet, hogy magától úgyse képes elmenni edzeni vagy rendesen enni. Persze az eszével tudta, hogy nem így reagálnának a barátai, de mégis ez volt az első gondolata. Innen sejtette, hogy nagyon is szüksége lesz arra a kis pszichológiai segítségre is.

Nagy levegőt vett és belépett a hófehér váróba, félve a pulthoz ment és bemutatkozott. A pultos két klikkelés után már tudta is, hogy ki ő. Leültette egy fotelbe és pár percen belül érkezett egy ápolónői ruhát hordó fiatal lány, aki lelkesen sorolni kezdte a tudnivalókat.

– A program egyszerű lesz, először is felmérjük önt fizikailag, súly, magasság, stb., utána fizioterápián vesz részt, utána ebéd, végül levezetésként beszélgetés az egyik szakemberünkkel. Utána kap egy előre megírt, személyes útmutatást, hogy új éne lehessen.

Agatha az „új én” marketing szövegre forgatni akarta a szemét, de a lány annyira tökéletesnek tűnt. Sportos, mosolygós, kedves. Ha csak negyed ennyit elérnek, amit felsorolt, akkor már megéri, és inkább lenyeli a cinizmusát.

Egy teremhez vezették, ami inkább orvosi szobának nézett ki. Bent egy nő fogadta, aki megkérte, hogy vetkőzön alsóneműre és utána megejtik a felmérést. Agatha kényelmetlenül sétált ki elé. Hiába nő, hiába orvos vagy szakember, mégiscsak egy idegen, aki megbámulja, mérlegre rakja, fura gépekkel érinti meg. Az orvos hümmögött párat, de nem mondott többet pár számnál. Agatha mindig kérdezni akarta, hogy az mit jelent, hogy jó-e, de zavarában csak a plafont bámulta. Még a lélegzetét is viszatartotta, amiért rá is szóltak.

- Tökéletes – jegyezte meg a nő a végén.
- Micsoda? – kérdezte Agatha kételkedve.
- Az eredményei.

Ha azok lennének, nem lett volna itt, így Agatha ebben erősen kételkedett. Sejtette, hogy ez valami beetető szöveg. Gyorsan visszavette a felsőjét, hogy kicsit kevésbé érezze magát kínosan.

– Remek potenciállal rendelkezik a program megkezdéséhez. Tudja, az egészség nem csak munka, de genetika is. Ezért vizsgáltam meg, hogy megnézzem, mit tudunk kihozni magából.

- És mit lenne az?
- Egy új én.

Agathára apró érzékelőtapaszokat ragasztottak és egy gépben futott, mint egy orvosi vizsgálaton, felette egy kijelző mutatta az izmait, ahogy vörös villámokként cikázott bennük az energia. Úgy érezte, hogy erős és szabad.

Az „új én” szövegen gondolkozott közben, ami egyszerre hangzott vacak marketingnek és egy remek célnak, amit elérhet. Valahol tudta, hogy nem fektetne pénzt az igazi nagy csomagokba, de ez a belépőpont megfelelő kezdőkésnek tűnt, hogy elkezdje az új évet.

Mikor kilépett a gépből, meglátta a program többi résztvevőjét is. Mintha mindannyian filmsztárok és modellek lettek volna.

– Jesszusom, megéri sokáig tagnak lenni – jegyezte meg magának, de a programját vezető férfi így is meghallotta és kedélyesen legyintett.

– Ők? Csak pár hete kezdték. Igaz, drágább programban vannak.

Agatha ugyan kételkedett ebben, de nem tudta, mit mondhatna, ezért inkább elköszönt és bement a mosdóba. Lemosta az arcáról az izzadságot és közben meglátta a karját. Csodálkozva feszítette meg a bicepszét és olyan karizmot látott, amilyet még soha.

Kisétált, vett egyet a cég saját fejlesztésű italából és viszsza az edzőjéhez.

– Mennyivel kerül többbe az a másik program?

– Biztosan tudunk egy kedvező árú módszert találni. De elég fájdalmas az első alkalom.

Agatha vívódva nézett körbe, a többiekre és utána önmagára.

– Hol tudok fizetni? – kérdezte végül.

Bevezették egy sötét szobába és felfektették egy ágyra.

– Mi történik itt?

– Kap egy Újént – felelték a körülötte sürgő emberek.

A teste hirtelen megdermedt valamitől, mintha a levegő leszorította volna. A ruháit leszaggatták róla, sikoltani akart, de a szája nem nyílt ki. A testen lézerefény táncolt végig, majd valamit a bőre alá erőltettek. Nem fájt, pedig tudta, hogy fájnia kéne. Érezte, hogy valami növekszik és változik belül, de nem bírta még a fejét sem megmozdítani. Úgy érezte, órákig tart a tortúra, és ő végig azért könyörgött magában, hogy hagyják végre abba.

Mikor a görcs végre felengedett, azonnal leugrott az ágyról. Megtántorodott, de aztán meglátta az izmait, a teljesen megváltozott testét. Lenyűgöző volt! Az egyik ápoló egy tükröt hozott neki, és Agatha nem ismerte fel azt a szépséget, akit a tükörben látott. Lehetetlen.

– Ez én vagyok? – kérdezte dadogva.

– Már majdnem kész vagyunk – felelte az egyik nővér és hátulról megfogta a vállait, majd finoman visszafektette az ágyra. Az ápolók arca közben eltorzult, nem emberi külsőt öltött. Kékes bőrű, száj nélküli, nagy fekete szemű lényekké váltak, akiknek a szavait a fejében hallotta visszahangzani. – Csak a mentális kezelés van hátra.

Agatha egy hideg sugarat érzett a homloka közepén, de már nem félt.

Francine az étteremben várt, amikor egy ismeretlen nő leült vele szemben.

– Elnézést, már foglalt – kezdte Francine, de aztán jobban megnézte a nőt. Leesett az álla, mert ennél szebb nőt még nem látott életében. És... – Agatha?! Veled meg mi történt?

– Tudod, újév, újén. Gyere el velem jövő héten! Imádni fogod.

edwardhooper

A bíbor hölgy

A hölgy kérdően nézett a komornájára. Vajon melyik ruhát vegye fel? A komorna hosszasan mérlegelte a lehetőségeket, majd döntött. A bíbor ruha lesz talán a legjobb. Igen, a bíbor ruha tényleg az alkalomhoz illő. Lágyan esik alá a testen, kihangsúlyozza a női idomokat, és minden bizonnyal vadító lesz benne. Ez a ruha dukált a mai estéhez.

Odakint a horizonton lebukó nap nyári alkonyatba borította a világot. A nyitott ablakon keresztül a lagúnák lágy illata szállt be a szobába, elkeveredve a parfümök édes aromájával. A hölgy az ablak felé fordította a szemét. Elmerengve nézte a távolban ringatózó hajókat. Ma este telihold lesz. Kíváló alkalom egy kis izgalomra. A telihold mindig felpeszditette a vérét. Lángra gyúlt tőle, érezte, ahogy dübörögve áramlik az ereiben. A vágy éjszakája volt. Parancsolóan mardosó éhség a megfoghatatlanra. Ősi izgalom kerítette hatalmába. Oly vén volt ez az érzés, hogy a messzi múlt távoli fátylába burkolózott. Nem tudott és nem is akart ellenállni neki. Mi értelme lett volna? Hisz amióta az esztét tudta, mindig is előbukkant teliholdkor ez a borzongató feszültség. Családi örökség volt. Már az apjánál és az anyjánál is kiütközött a dolog. Ők tanították a levezetésnek minden csínjára és esszenciájára. Ők voltak a forrás, és a hölgy befogadta ennek hús és egyben lángra gyújtó vizét.

Lassan készülődött. Nem sietett. Meg kellett adnia a módját. Mikor a telihold a legmagasabban szórta a fényét, akkor kellett lerendezni a dolgot. Kiüresítette magát, felállt és az ablakhoz ment. Álldogált pár ideig az ablaknál. Megszemlélte a kinti világot. A csodaszép világot, ezt a semmihez sem fogható életet. Ó, mily mohón szívtá magába az élet minden rezdüléseit. A lételeme volt, az életöszöne. A mindent betöltő hatalmas lüktetés. Magához ölelte a kinti messzeséget. Lehunyta a szemét, érezte, ahogy az ablakon bebucskándozó szellő végigsimogatja a testét.

Indulnia kellett. Sőhajtott egyet, bezárta az ablakot, felvette a kabátját és kilépett a szobából. Elegáns volt. A komornával az oldalán lelépdelt a lépcsőn, majd kilépett a kapun. Odakinn márt várta az autó. Régi vágású Rolls-Royce, a krómozott felülete lágyan csillogott a holdfényben. Utasította a sofőrt, hogy vigye a Cabaret da Novába. Ma oda akart menni. Az autó szinte suhant vele, és ő magába mélyedve nézte, ahogy a világ elszalad mellette. Mikor megérkeztek, a sofőr az ajtajához sietett és kinyitotta. Csillogóan szállt ki belőle, és úgy vonult be a szórakozóhelyre, mint egy királynő.

A Cabaret illett hozzá. Egyszerre volt előkelő, vad és szenvedélyes. A foglalt asztalához ment és a pincér rövest hozzá lépett. Rendelt. Kifinomultan, egymáshoz válogatva az ételek ízkompozícióját. Pезsgőt és vörösborot kért.

Nem telt bele fél óra, és az étel ott illatozott az asztalán. Jóízűen evett, kiélvezte a csemegék zamatát. Aztán mikor végzett, körülpillantott a termen. Az egyik asztalnál egy magányos fiatal férfi üldögélt. Csendben konyakot kortyolgatott. Fehér öltönyt viselt fekete csokornyakkendővel. Jó vágású volt. Magasnak tűnt. Kisportolt alkatot ígért a kinézet. Igencsak kedvére való volt a férfi. Addig nézte, amíg egyszer csak találkozott a tekintetük. A szemek egybe olvadtak. A pupillák kitágultak, és mohón itták egymás látványát. A férfi biccentett, a hölgy is. Majd a fiatalember felállt, és a hölgy asztalához lépett. Meghajolt, bemutatkozott, és engedélyt kért, hogy leülhessen. A hölgy megengedte. Hogy ne engedte volna, hisz megtalálta azt, akit ma estére akart.

A férfival beszélgetni kezdtek. Szinte minden szóba került. Művészet, politika és tudomány. A legújabb divatok és szalonpletykák. A férfi szórakoztató volt, és ő kivette rá a hálóját. Ó, mily édes pókként várni az áldozatra! Ahogy a préda belegabalyodik a hálóba. Fenséges érzés. A férfi is így gubancolódott bele a hölgy varázsába. Körbefonta, beszippantotta, feltűzelte. Látta, ahogy a tekintete végigsiklik testének vonalán, hajának lágy ívén. Ó, mily izgatónak volt! Beleborzongott. És odakünn a telihold egyre magasabbra hágott a nyári éjszakában. Sugárzóan szórta ezüsthényét a lagúnák hullámozó felszínére. Szerelmes este volt. Mámorító. És a hölgy mindezt a szívének dobbanásaiban érezte. Kellemes volt a férfin. Csevegetek, flörtöltek, és az egyik pillanatban a férfi megérintette a hölgy kezét. Csak egy röpké ideig, csak a másodperc tört részéig. A hölgyben fellobbant a tűz. Igen! Ez volt az ő kiválasztottja. A tökéletes mámor lüktetése. Vágyott rá. Viszonozta az érintést. Ekkor hosszán egymás szemébe néztek. Az ölelésre kérlelő óda lobbant a tekintetükben. A hölgy bőre izzani kezdett, öle áttűzesedett. Simogatni akarta a férfi testét, magához akarta láncolni. A lelkébe akart hatolni. Azt akarta, hogy az övé legyen. Birtokolni akarta minden porcikáját. A férfi is így érzett. Az izgalom úgy söpört végig rajta, mint a hurrikán az elhagyott pusztán. Vére tombolt odabenn. Feszítő kinnal kívánta, hogy összeforranak, hogy egymásba olvadjanak. Bele akart hatolni a nőbe. Azt akarta, hogy a szenvedély szikraként robbanjon közöttük. Lélegzésük összefonódott és a szájuk csókra nyílt. Eljött a pillanat. Mindketten érezték. A férfi fizetett, a hölgy felállt és távoztak a Cabaret da Novából. A hölgy intett a sofőrjének, az pedig a bejáratához kanyarodott az autóval. Beszálltak és a hölgy hozzábújt a férfin.

A hölgyhöz hajtottak. A férfi érezte a sóvárgás dübörgését. Kívánta a nőt. És odafenn a legmagasabban állt a telihold. Éppen időben érkeztek. A komorna nyitott ajtót. Meghajolt a hölgy előtt. A hölgy megfogta a férfi kezét és

a hálószobájába vezette. A nyári éjszaka minden érzése a szobában lüktetett. Csak ketten voltak. Csak egymásé voltak. Ennél szebben nem is alakulhatott volna az éjszaka. A telihold ezüstös korongja beragyogta a világot. Sejtelmes dallamot dúdolt a fogékony lelkekbe. A hölgy szóltanul becsukta a hálószoba ajtaját.

A házra néhány pillanatra csönd telepedett. Aztán dübörgés robbant a szobából. Kiabálások hallatszottak, és a komorna reszketve megbújt kis szobájának sarkában. A kiabálások hörgésekké változtak. Olyan hátborzongató hörgésekké, melyek az ember csontjáig hatoltak. Fuldoklás bugyborékolta elő a szobából. A ház szinte remegett a gyötrelmes agóniájában. A telihold fénye bekúszott az ablakokon és a tortúra színére festette a falakat. Ó, milyen fertelmesen szép volt az egész. Aztán a hangok sóhajokká szelődültek és az izgalom alábbhagyott. A pusztulás csendje ismét uralma alá vette a házat. Ekkor a szoba ajta-

ja kinyílt és bíbor hölgy kilépett rajta. Nyugodt volt, átszellemült, mint aki az ösztöntől hajtott kintől szabadult. A férfi az ágyon feküdt. Kezét széttárta. Bőre fehér márványként tündökölt. Ajkai elkékültek és szemei fényűket veszítve dermedtek a semmibe. A komorna már előmerészkedett. Az ajtóban reszketett. A hölgy biccentett felé és ő megértette a célzást.

Kisvártatva két szolgálóval tért vissza. A legények megragadták a férfi hulláját és kicibálták a szobából. Valahol bedobták a lagúna egyik eldugott ágának a vizébe. A többi már a halak és a rákok dolga volt. Közben a komorna kifésülte a hölgy kócos haját. A hölgy engedte, hogy a bíbor ruha a földre omoljon. A szoba közepén meztelenségének teljes fenségében ragyogott a telihold fényében. Sóhajtott, majd nyújtózott egyet és bebújt az ágyba. Rögvest álomba merült. Oly édes álomba, mely elringatta a hajnalpíron át a következő este pereméig.

Forczech Péter Előléptetés

A liftből kilépve átfutott rajta, hogy talán mégis az eper-színű ruhát kellett volna felvennie. Most már ugyan teljesen mindegy volt, de arra megfelelt ez a töprengés, hogy lefoglalja a figyelmét. Egyáltalán, hogy teljen az idő, amely most, a cél előtti utolsó percekben mintha megállt volna. Tizenhosszú éve dolgozott ezért a napért. Hétvégéket, ünnepeket, éjszakákat áldozott fel érte. A fiatal éveit, a házasságát, mindazt, amit mások boldogságnak hívnak. Mindez egy pillanatig sem zavarta. Csak a kisfia félszeg, örökké várakozó tekintete volt, ami olykor bele-belemart a szívébe. A felnőtt férfi szemében, aki valaha ez a kisfiú volt, már nincs várakozás, csak közöny és idegenség. Az ő boldogtalan gyermekkorán át vezetett az út eddig a pillanatig.

Sötétbarna szőnyeg vezetett a nagyfőnök irodájának súlyos tölgyfa ajtajáig. Mielőtt lenyomta a kilincset, azokra gondolt, akik odabent várják. Érte vannak ott, az ő kedvéért maradtak bent a már kiürült, hatalmas irodaházban, amely úgy magasodott a téli éjszakába temetkező város fölé, akár egy könyörtelen pogány istenség temploma.

– Szervusz, Ildikó! – szólalt meg Dénes, a nagyfőnök helyettese. – Kérlek, foglalj helyet! Az igazgatótanács nevében szeretném közölni, hogy értékeltük az eddigi munkádat és elkötelezettségedet a cég iránt.

Az ovális tárgyalóasztalt körbeülő hét ember – többségük korosodó, túlsúlyos férfi, akiknek hanyatlását nem takarhatta el sem a festett haj, sem a ráncfelvarrás, sem a jól szabott öltöny – enyhén előre dőlve könyökölt, merev derékkel, mozdulatlanul. Mosolyukat mintha késpengével metszették volna bele simára borotvált arcukba.

Az ötven év körüli Adél – az egyetlen nő az irodában Ildikón kívül – jéghideg tekintetű, kíméletlen ragadozó volt. Halványrózsaszín műkörmői épp csak egy gondolat-

nyival nyúltak túl csontos ujjai végén. Dekoltázsa egy sejtésnyire látni engedte ráncosodó májfoltos melleit. Arany karkötője alig hallhatóan odakoccant a faragott asztallaphoz, amint egy pillanatra megmozdult, hogy lábait keresztbe tegye.

– Azt hiszem, mindannyian egyetértünk a jelenlévőkkel abban – folytatta Dénes, aki a nagyfőnök asztala mellett állt –, hogy keményen megdolgoztál azért, hogy ma itt lehess. Már csak a dolog formái – de azért nagyon fontos – részét kell megejtenünk, hogy te is a csapatunk teljes jogú tagjává válhass. Kérlek! Erre parancsolj!

Ildikó közelebb lépett. Szemével közben a nagyfőnök tekintetét kereste, de az beleveszett valami különös homályba. Csak ritkás fehér haja, tömzsi nyaka, arcának mély árcai látszottak. Pecsétgyűrűs keze hatalmas íróasztalán pihent, petyhüdten, fakófehéren, akár egy halotté a ravatalon.

Tétova mozdulatokkal elkezdte kigombolni szürke felsőjét. Hosszú ideje nem vetkőzött le senki előtt. Férfijével már rég külön szobában aludtak, orvosra nem volt szüksége, strandon pedig egyetemista kora óta nem járt. Utoljára akkor érezte magát ennyire szégyenlősnek, amikor gimnazista korában együtt kellett öltöznie az osztálytársaival, akik – legalábbis akkor úgy érezte – mind sokkal érettebbek voltak nála. Testén ugyan lassacskán otthagyt a negyvenhét év, az irodai lét, a rendszertelen táplálkozás, a kialvatlanság, most mégsem külseje vélt hibáinak szólt ez az érzés. Izgatott volt, egy ezerszeresen kiérdemelt, kiharcolt siker küszöbén, egy új világ kapujában állt, és ez szinte megbénította.

A szoknya cipzárja egy kissé akadt – egy szörnyű pillanatig úgy érezte képtelen lesz lehúzni. Közben egy apró, mentegetőző mosollyal felnézett. A melléte ülő ősz hajú, sápadt férfi simára borotvált arca enyhén rángatózott,

fekete nyelve lassan végignyalta cserepes ajkait. Adél gondosan manikűrözött ujjai megnyúltak és vékony póklábakként terültek szét az asztalon.

Végül megszabadult az utolsó ruhadarabtól is. Gondosan összehajtogatta és a székére helyezte őket, majd óvatosan felfeküdt az asztal közepére. A sima felület meglepően hideg volt, érezte, hogy az egész teste libabőrös lett. A plafont nézte, a hófehér neon szórt fényét. Egy pillanatra a múlt jutott eszébe, ahol Zsolt megszületett. Akkor nézte így a fényt, mozdulatlanul, az altatótól lassan elkábulva, mielőtt az orvosok kimetszették belőle a fia testét. A fiát, akit már évek óta nem látott.

Az első harapás injekciós tű szúrásaira emlékeztetett. Kicsit kellemetlen volt ugyan, de sokkal nagyobb fájdalomra számított, így inkább megnyugvás töltötte el, miközben érezte vérenek melegét, ahogy végigcsorog csupasz bőrén. Aztán a tűszúrások ellepték a testét, a neon fénye homályossá vált, majd halványulni kezdett. Egyre távolabbról hallotta a cuppogó hangokat, a furcsa morgást, a belőle táplálkozó rángó testekből áradó különös dongó-zümmögő hangot. Még érezte, hogy haja és fejbőre – akár egy kalap, amit váratlanul felkap a szél – eltűnik, a világ elé tárva koponyájának csupasz tetejét, aztán minden elsötétült.

Az asztal tíz perc múlva teljesen tiszta volt. Az irodában semmi más nem hallatszott, csak a rángó hullótestek neszei. Csápok tekeregtek egymásba fonódva az asztal körül mindenfelé a vérfojtós szőnyegen, egészen az iroda hangszigetelt ajtajáig.

Aztán lassan mind a nagyfőnök felé fordultak. A ropant teremtmény hátrébb húzódott az asztaltól és hátát a falnak támasztotta. Teste lassú hullámlásba kezdett a zöldesszürke pikkelyek alatt, pórusaiból sárgás nedv tört elő, amely rátapadt a világosbarna faburkolatra és a falat díszítő festményekre. Izmai megfeszültek, hosszú érdes

nyelve ostorként csattogott, torkából mély, fájdalmas hang bugyogott elő. A teremtés fájdalma járta át.

A többiek mozdulatlanul nézték, üres hullótekintetük-ből kékesfehér fény tükröződött vissza homályosan. Csak csápjaik mozogtak, lassan és puhán, egyre inkább egy ritmusra, és végül már együtt lüktettek, mintha egyetlen szív, a fölējük magasodó sötét teremtő szíve pumpálna beléjük a ragacsos, fekete vért.

Az óriási vonagló test közepén emberfej nagyságú rés nyílt. Sötét, habos vér csorgott belőle, majd a nyílásból, az inakat szétfeszítve egy test kezdett lassan előtűnni. A főnök izmai még egyszer megfeszültek, torkából sóhaj – halk, emberi sóhaj – szállt fel, majd a test egy pillantás alatt kicsusszant, és nedves, csattanó hangot adva elterült az iroda padlóján. A nagyfőnök fáradtan roskadt össze, fatörzs vastagságú csápjai ernyedten terültek el a földön, póklábai hatalmas teste alá gyűrve tűntek el a vérhabos iszapban.

A többiek közben gyengéden letisztogatták a szőnyegen heverő magatehetetlen testet. Amikor már egy csepp vér sem volt rajta, az egyikük – óvatosan, ahogy egy anya emeli fel újszülött gyermekét – az asztal közepére helyezte. Arcából finoman félresöpörte a kissé még nedves hajfürtöket. Az enyhén csiklandó érzésre Ildikó felébredt.

Korábbi élete emlékei ködösen még ott éltek tudata peremén, de jól tudta, rövidesen elsüllyednek majd a feledésben, akár az álmok nagy része az ébredés után. Felült, leszállt az asztalról, s lassan elkezdte felvenni ruháit, amit egy ismeretlen már odakészített neki egy székre, szépen összehajtogatva. Miközben öltözködött, az őt körbeállókra nézett. Láta, ahogy testük lassan átalakul, kisebb lesz, visszabújjik abba a hitvány kéregbe, amely mostantól az ő maszkja és álruhája is lesz. Ami mögött ott lapul mindannyiuk igazi valója, és a vágy, a csillapíthatatlan örök éhség, amivel egy nap felfalják majd az egész világot.

R. Harbinger

Az ember legjobb barátja

Bobby vicsorgott, és csaknem kitépte karomat. A sötét garázsbejáróra meredt, magából kikelten tombolt.

– Nyughass! – Hasztalanul próbáltam csitítani.

Újult erővel szökkent előre, mire a nyakörv megadta magát. Hátraestem, és először a fenekemet érő fájdalmat éreztem meg, majd a szívembe markoló rettegést. Láttam Bobbyt beszaladni a kapualjba, de sóhajvásnyi idővel később éles nyüsztés hasított az éjszakába.

Nem tudtam, mi történt a koromfeketességben, de éreztem, Bobby nem fog visszajönni hozzám. Máris rettegve hátráltam a földön, és pillanatra sem vettem le tekintetemet a feketén ásító lyukról, míg nem valami megvillant a sötétben, alighanem egy szempár.

Felugrottam, és rohanni kezdtem. Gyűlöltem a késő estére toló sötétet, mert így a kihalt utcán senki sem

láthatta szívzaggató menekülésemet, ahogy szűkön vettem a kanyarokat, és hátra-hátrafordultam.

Hallottam felborulni a sarki kukákat, és ugyan nem láttam semmit, mégis tudtam, hogy üldöznek. Az ajtóhoz érve kulcsomómmal vacakoltam; csaknem kifordult nyirkos ujjaim közül. Tompa puffanások, halálos léptek közeledése hallatszott. A villanyoszlopok fényei pislákoltak, és a fölöttem lévő lámpa szétpukkant. Felsikkantottam a nyakamba hulló üvegdaraboktól, de végre sikerült megtalálnom a megfelelő kulcsot, és a zárba csúsztatnom. Amikor bevágtam az ajtót, visszhangja olyan erővel söpört végig a lépcsőházon, mintha bomba robbant volna.

Elhátráltam a bejárattól, és a megmozduló kilincset figyeltem. Valaki próbált bejutni, de nem tudott, ezért döngögni kezdte az ajtót, aminek sarkai éles nyikordulás-

sal álltak ellent. Újabb próbálkozás rázta meg a bejáratot, ekkorra már felfelé szaladtam.

Az ajtó bezuhant a csempére, mire megálltam, és lepillantottam a korlát fölé. Láttam a földszintet és minden fényforrást bekebelező sötétséget, ahogy terjedt a felfelé tartó lépcsők nyomában.

Minden erőmmel igyekeztem hazajutni. Kettesével szedtem a lépcsőket, sikoltoztam, de senki sem jött elő a lakásokból, csak egy "Kuss legyen!" Itt rossz az idézőjel, az elsőnek lent kell lennie, de laptopról javítok, nekem se engedi rendesen. kiáltás szűrődött ki valahonnan.

Az ajtó nem akarta könnyen adni magát: megfeszült a zár, a kulcs csaknem beletört, miközben a sötétség az utolsó lépcsőfordulóba ért. Már érezni kezdtem a belőle áradó hidegséget, amikor a zár kattant, és pánikomat meghazudtoló sebességgel és összeszedettséggel pattantam belülré. Be akartam csukni az ajtót, csak hogy az megakadt valamin. Nekifeszültem, és tolni kezdtem a felismerés árnyékában, valaki tartja odakint. A fejem feletti lámpa pislákolni kezdett, és minden elsötétüléskor újult erővel tört rám a félelem. Láttam a küszöbön be-bemerészkedő sötétséget, és legbelül tudtam, ha bejut, sosem űzöm ki többé.

A bennem dolgozó adrenalin olyan erővel ruházta fel karomat, aminek nem állhatott ellent kinti ellenfelem, és helyére nyomtam az ajtót. Kulcsra zártam, beakasztottam a láncot is, és a falhoz hátráltam. Alig hallottam meg zihálásom közepette a kinti lélegzeteket. Mélyek voltak, mégis nyugodtak. Valamiért magukhoz csalogattak, ezért az ajtóhoz léptem, hogy kilessek a kémlelőnyíláson, kint azonban csak sötétség fogadott. Sosem láttam még olyan mély feketét, ami tökéletes kontrasztot adott a felvillanó sárga szemnek.

Alig vetődtem a mögöttem álló fal tövébe ijedtségemben, az ajtó hatalmasat rándult. Felső sarka elengedett, és az egész megdőlt befelé. Először pillantottam meg az alakat öltő sötétséget, amely kézként nyúlt a villany felé, és összeroppantotta szorításával.

– Segítség! – üvöltöttem, és a nappaliba rohantam. Ösztönösen a telefonhoz akartam jutni, hogy rendőrt hívjak.

A sötétség berontott a szobába, és a kanapéra hajított. Kezemet magam elé tartottam, és imádkoztam, gyorsan jöjjön a vég, de az váratott magára. A sötétség megállt a szoba közepén, és akár valami vírus, amely ellenáll az immunrendszernek, úgy viaskodott a mennyezeti lámpa fényével, majd visszahúzódott a folyosóra, és eltűnt.

Nem tudtam, mi történt. Megrettent volna ez a különös entitás, vagy csak összeszedi erejét? Alig tettem fel a kérdést magamban, tompa koppanásokat hallottam a lakásban, majd a lépéssé formálódó hangok tulajdonosa elért hozzám egy elegáns férfi képében.

– Nocsak-nocsak, Sofia. Ilyen körülmények között találkoznunk ismét? – Sosem láttam az illetőt, de ő bizalmas hangon folytatta. – Te sem gondoltad komolyan, hogy elhagyhatod a családjunkat. Eltartott egy ideig, míg megtaláltunk, és itt be kell ismernem, igazán jó ötlet volt felejtés varázslatot bocsátani magadra. Sokkal nehezebb megtalálni valakit, ha ő maga sem tudja, ki is valójában. Csak hogy sötét urunk visszavárja hűséges szolgáját, így, vagy úgy.

Széttárta karját, és szabadjára engedte a sötétséget, ami önálló élőlényként gomolygott elő testéből, és felém kúszott. Egyre mélyebbre fúrtam magam a kanapéba, mintha az oltalmazhatna. A férfit figyeltem, fojtogatott a zokogás, és rimázkodni akartam neki, mégsem jött ki hang a torkomon. Valamilyen megfoghatatlan kényszer, amit különös mód leginkább a büszkeséghez hasonlíthatam volna, nem engedte.

A sötétség felemelkedett, és arcom előtt táncolt, akár egy kobra. Első támadásával letépte nyakékemet, majd visszahúzódott. Éreztem, ismét lecsapni készül, és lehunytam szemem. Nem akartam látni őt, és nem akartam hallani a mély, torokhangú morgást.

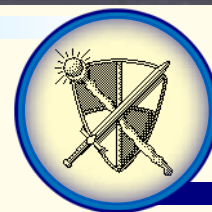
Csak hogy nem ő hallatta a hangot, és hamarosan a férfi ordítása rázta meg a szobát. Amikor odapillantottam, valami rémisztő fenevad teperte le őt, és marcangolni kezdte. A belőle áradó sötétség nem segítette, és ahogy a férfi helyzete kilátástalanabbá vált, a masszaserű köd oszlani kezdett.

A férfi vére a falra fröccsent, beterítette a padlót, és a szörnyeteg kegyelemdöfésként szájába kapta a férfi fejét, majd kitörte nyakát. A roppanás visszhangot vert a lakásban, azután minden elcsendesedett.

A szörnyeteg rám meredt vörhenyes pofájában ülő, vörös szemével, de nem támadott. Jó ideig bámultam, mire lassan feltápáskodtam, és megpróbáltam kiutat keresni a mögöttem lévő ajtón. Nem várhattam meg, hogy engem is szétszedjen, így araszolni kezdtem, majd tompa reccsenést hallottam, mint amikor kavicsra lép az ember, és új emlékek árasztottak el. Megszédültem előző életem képeitől, amik szerint egy sötét démont imádó boszorkányszekta tagja voltam, majd elmenekültem, felejtést bocsátottam magamra, és az átkot a lábam előtt heverő, összetört nyakékhez kötöttem.

A szörnyetegre tekintettem, majd odasétáltam hozzá, és letérdeltem elé. Megsimítottam oldalát a hátából felfelé kalimpáló csápok között, így kezemmel kitapinthatam a nyálkásan csillogó bőre alatti izmokat.

– Köszönöm! – mondtam, miközben ő visszaváltozott szeretett familiárisommá, Bobbyvá.

Xenothep

609-03

103

Pár héttel később már egész jól eligazodott a szintek, és helyiségek között, és a legtöbb kollégáját már név szerint ismerte. Valóban hamar beilleszkedett, már tegeződésre váltott, és Jayde is sokkal szimpatikusabb volt neki, mint eleinte. Az első napokban a Biodóm közelébe sem ment, csak a naplót olvasva, jegyzeteket készített, majd, amikor megkapta a feladatát, ahhoz kezdett adatokat rögzíteni. Egy nap reggelinél nyugtalanságot érzett a közhangulatban, és amikor Jayde végre megérkezett, azonnal neki szegezte a kérdést.

– Mi ez a nyüzsgés?
– Ó, csak pletykákat hallottam.
– Ne vadíts!
– Butler megint talált valamit. Az előző projektjével függ össze, valamiféle áttörés lehet. Rebesgetik, hogy elutazik, és nem látjuk egy darabig. Még nem tudjuk, ki lesz a helyettese. Igazából azt sem tudjuk, hogy folytatjuk-e a kísérleteket.

– Ez komoly...?
– Nos... felmerült valaki részéről, hogy talán befigasztják ezt a projektet, hogy átcsoportosítsák az erőforrásokat egy másikhoz. De persze ez nem hivatalos. Valójában senki nem tud semmit. Ahogy ismerem Butlert, majd összehív mindenkit, előad egy homályos sztorit, egy félhivatalos szöveget az egyéb tervekről, és egy órával később ugyanolyan tudatlanok leszünk, mint előtte.

– Aham... Remek. Jay, el tudsz intézni nekem egy saját labort? Nem kell nagy.

– Hogyne! Van valami új ötleted?
– Átnéztem a vizsgálati anyagokat, de nem találtam köztük sehol verbális kapcsolat felvételére utaló jeleket. Ti meg sem próbáltatok beszélni ezekkel a lényekkel?

– De igen, természetesen – intett Jayde. – Ha ilyesmit forgatsz a fejedben, jelzem, hogy vakvágány, időpocsékolás. Két remek pszichiáterünk is van, az égvilágon semmi-re nem mentek a carnivorákkal.

– Nem lehet velük beszélgetni?
– Most már egyáltalán nem. Ha egy értelmes lényt kínzásokkal felérő kísérleteknek vetsz alá heti szinten, akkor az valószínűleg nem fog cseverészni veled.

– De miért? Miért kell ezeket kínozni? Miféle nagyobb jó érdekében kell értelmes lényeket így kezelni?

– Katonai érdekek. Nem lehetnek morális kételyeink. Aláírtunk egy szerződést, tesszük a dolgunkat.

– Senki nem lépett még ki?
– Dehogynem, ezt bárki megteheti bármikor. Agymosást kap, elfelejt mindent, amit itt látott, ami itt történt és boldog életet élhet valami unalmas kutatóállomáson. De őszintén: te ki akarnál lépni?

Kis szünet után Martin a fejét ingatta.

– Nem. Érteni akarom őket.

– Ezeket.

– Miért ragaszkodsz ennyire a kifejezéshez?

– Nem gondolhatunk másként rájuk, mint tárgyra.

Egy különös, egyelőre megmagyarázhatatlan jelenség manifesztációjára. Értsd meg, nem kezelhetsz emberként egy állatot, akkor sem, ha beszél! Ahogy nem kezelni emberként egy androidot sem. Egy elmélet szerint, ha egy ötödik generációs androidba emberi érzelmeket lennénk képesek programozni, pusztítani kezdene. Lefuttattak már bizonyos szimulációkat, amik minimum aggasztóak.

– De ezek nem androidok.

– Nem tudjuk, mik ezek. Nem tudunk semmit arról, honnan vannak a képességeik, hogyan csinálják, amit csinálnak.

– Értem. Mégis ragaszkodnék egy kommunikációs vizsgálat-sorozathoz.

– Felőlem... Csak a csalódástól próbáltalak megóvni.

104

A labort a Biodómban rendezte be. A helyiségnek közvetlen kapcsolata volt az egyik cellával, egy páncélozott üvegablak, audio-összeköttetés, minden, amire csak szüksége lehet. Quartót választotta, bár nem tudta volna megmondani, hogy miért. Napokig csak nézte az ablakon keresztül. Ez csak egy irányban látszott át, bár a felszínén futó bevonat polaritását megváltoztatva teljesen átlátszóvá is lehetett tenni.

Quarto emberi alakjában hevert egy vaságyon, órákon át csak a mennyezetet bámulva. Szemeiben semmi érdeklődés nem látszott, Martin úgy gondolta, a pokolian inger-szegény környezetben az is csoda volt, ha nem örült meg teljesen. Jayde néha beugrott hozzá beszélgetni, egy ilyen alkalommal Martin nem bírta a kíváncsiságával.

– Mondd csak, a legőszintébben... ha ezek annyira fontosak, miért hagyjátok őket elpusztulni?

Kollégája vállat vont.

– Sajnos, amikor idekerültek, akkor is komoly kommunikációs problémáink voltak. Gyakran üvöltöttek, zokogtak, könnyözögtek, ami teljesen indokolt lett volna, ha mindez nekünk szól. Ám ezek valami olyasvalamivel kommunikáltak, amit nem láttunk. Sok idő eltelt, amíg rájöttünk, hogy valamiképpen Primo uralkodik fölöttük. Ahogy megy az idő, azt kell látnunk, hogy egyre csendesebbek mindannyian, és lassan már tényleg úgy viselkednek, mint az állatok. Sajnos Primon is látszik a leépülés. Úgy vélem, egy, talán két év, és mindannyian katatónná válnak.

– Minden élőlénynek kell a fény, a friss levegő, nem lehet valahogy...?

– Képtelenség! Irányíthatatlan szuper vadállatokat akarsz a környékre eresztetni? Martin, ezek olyan dolgokat élnek túl, amibe minden más élőlény belepusztulna, a karmaik felhasítják az acélt, Tertio, a gyenge lányka áttört egy golyóálló páncélüvegen, Secundot úgy megverték, hogy két halálos sérülést is szerzett, mégis él. Tetszik, vagy sem, ezek idelent fognak elpusztulni, feláldozzuk őket a tudomány oltárán.

– És mondd csak, honnan szereznek majd újakat? Valahol van egy tenyészet? Itt élnek köztünk egyébként odakint?

– Ezekről semmit nem tudok, Martin. Neked sem kell tudnod. Követjük az utasításokat és kész.

Jayde az ablakhoz lépett, és benézett. Quarto éppen a földön ült törökülésben az ágya előtt, és a térdén heverő bal kezét nézte elmélyülten, lassan mozgatva ujjait. Martin felsóhajtott.

– Reggel óta ezt csinálja. Két hete figyelem, ezalatt egyszer sem használta a toalettet, ez normális?

– Normális...? Mi normális ezekkel kapcsolatban? Mellesleg azt hiszem, egy hónapja nem evett egyikük sem. Egyfajta éber hibernációban vannak elméletem szerint. Csak nézz rá az életjeleit figyelő monitorodra. Az érzékelők szerint percenként kilencet ver a szíve, és hat-szor vesz levegőt. Megnézted már a többit, hogy milyen állapotban vannak?

– Persze. Sexto már szinte nem is él. Olvastam az anyagát. Ebola, kanyaró, Anthrax, Marburg, HIV, Malária, halálos dózisú röntgen sugárzás. Egyiknek sincs nyoma már, kivéve, hogy a teste teljesen elroncsolódott.

Jayde összefonta karjait, és az asztalra támaszkodott fél fenékkal.

– Így van. És elképzelésünk sincs, hogyan győzte le mindezt a szervezete, nem volt kimutatható semmilyen antianyag a vérében. Egyszerűen elmúltak a fertőzései. Mintha nem is evilági lények lennének. Egy alkalommal súlyos gázrobbanás történt a vizsgálóban, ahol Octavot figyeltük. Elégett az összes oxigén, a nyomás kitörte a páncélablakokat. Octavo hat hét alatt felépült, az égési sérülései alig látszanak a bőrén, csontjai el sem törtek, csak megrepedtek, hamar rendbe jött. A haja a háta közepéig ért a baleset idején, természetesen elveszítette a tűzben. Alig két hónappal később mégis ugyanúgy megvult neki, mint előtte. Olyan dolgokat láttam már itt, amik után azt kell mondanom, hogy sokkal kevesebbet ismerünk a világból, mint azt eddig feltételeztük. Van a laborunkban egy szövetminta, amit hónapokkal ezelőtt vettünk valamelyikük gyomrából. Még mindig nem pusztult el.

Martin elgondolkozva ütögette jegyzetfüzetét a tollával, aztán felnézett.

– Szeretnék bemenni Quartohoz, lehetséges ez?

– Ha ilyesmire volt szükség, akkor általában lenyugtatóztuk, vagy gázzal elaltattuk őket, de ha a cél a beszélgetés, akkor ez nyilván nem opció. Megfelelő felkészüléssel talán megoldható. Ám mégis azt javaslom, hogy használd a kommunikátort. Bár megmondom őszintén, kétlem, hogy bármilyen reakciót kapsz válaszul.

Pár nappal később egy reggel Martin bekapcsolta a mikrofont, és halkán szólt bele.

– Szia Quarto!

A lány az ágyán feküdt hanyatt, ahogy általában, szemei csukva, hangjára meg sem rezzent.

– Martin vagyok, és szeretnék veled beszélgetni. Régen ettél már, arra gondoltam, adnék neked valamit, ami talán jól esne.

Asztalán egy vaníliás keksz-szelet hevert, tétován pillantott rá.

– Szeretted az édességet...? Ettél valaha ilyesmit? Emlékszel még rá, hogy milyen az édes íz?

Órák teltek el, mire a lány megmoccant, de épp csak elfordította fejét kicsit. Martin párszor megpróbálta felkelteni a figyelmét, ám semmilyen reakciót nem tudott kiváltani belőle, ahogy azt Jayde előre jelezte. Nagyon sajnálta, hogy nem hamarabb került ide, úgy vélte, akkor több esélye lett volna mindenre. Nem egészen értett egyet a módszerekkel, és bár próbálta elfojtani magában az érzést, nem igazán tudott elvonatkoztatni attól, hogy értelmes lényeket lát, akik ráadásul úgy néznek ki, mint a gyerekek.

– Gyerekkoromban egy tanyán éltem a szüleimmel, és a testvéremmel. Voltak állataink, kisnyulak, csirkék, lovak, ilyesmi. Még a gyerekek gondtalan életét éltem, és fogalmam sem volt róla, hogy biológus leszek egyszer. Nagyon érdekelt a természet, ott voltam minden kisállat születésénél, figyeltem az orvost, hogyan gyógyítja a beteg állatot, ültettem sokféle növényt, egész kis hangyafarmom volt a szobámban, meg tartottam egy pókot, teknősbékákat, és egy gyíkot is. Szerettem figyelni őket, ahogy sütkéreznek a napon, hordják az élelmet, ahogy esznek, vadásznak, vagy alszanak. A legtöbb állatomnak volt neve is. A gyíkot például Franknek hívták. Nem tudom, miért neveztem így, erre már nem emlékszem.

Martin egészen belefeledkezett a visszaemlékezésből szőtt történetébe, mígnem a mozgásérzékelő lámpácska jelzett. Felnézett, és látta, hogy a lány felült az ágyon. Felhúzott térdeire támasztotta homlokát, most nagyon kicsinek és védtelennek látszott. Bordái már nagyon kiálltak, minden kis gerinccsigolyája látszott külön-külön. Martin az ablakhoz lépett.

– Tudom, hogy nem Quarto az igazi neved. Ezeket az embereket hiába kérdezem, ők sem tudják. Szeretném, ha elmondanád nekem. Tudod, én...

A lány felé fordította az arcát. Teljesen közömbösnek tűnt, Martin próbált nyugodt maradni. Félt, hogy szavai milyen hatást váltanak ki a lényből, kicsit ostobán érezte magát ebben a helyzetben, hogy ő itt áll a páncélüveg mögött, takarásban, a lányka meg meztelenül ül ott, kiszolgáltatva mindennek, és mégis tartott tőle. Quarto nagyon gyorsan mozgott, levetette magát az ágyról, és felévetődött. Mozgásában semmi emberi jelleg nem volt, szaggatottsága és sebessége inkább gépiesnek hatott. Martin fel sem ocsúdott, amikor közvetlenül vele szemben megjelent az arca. Szemei kifejezéstelenek voltak, amint hátra hajolt, majd derékból előre lendülve belevágta homlokát az üvegbe. Bőre felhasadt, vére az üvegre csapódott, Martin fájdalmasan kiáltott fel.

– Ne tedd ezt!

Quarto csak nézett rá, egyenesen a szemébe, noha tudta, hogy őt nem láthatja. Kis idő elteltével felemelte karját, és mutatóujját a vérfoltba nyomva lassan húzni kezdte az üvegen. Martin aggódva figyelt, mígnem megértette, hogy a lány betűket rajzol. Egy N, aztán egy o, egy r, két e, végül egy újabb n. Amikor elvette kezét, a betűk kicsit megfolytak, és Martin döbbenten vette észre, hogy a lány tükrírással írta fel a nevet, az ő számára olvashatóan.

– Noreen... Ez a neved?

A lány kinyújtotta kis rózsaszín nyelvét, lassan bele nyalt a vérfoltba, aztán csak nézett rá. Martin láthatta, hogy szemfogai abnormálisan hosszúak, és az egész fogazata inkább a macskáéra emlékeztetett. A férfi felvette a maszkját, ahogy Jayde nyomatékosan javasolta, majd megszüntette az üveg átlátszatlanságát. Amint a labor neonjainak fénye a lány arcára vetült, annak macskaszerűen keskenyedtek el a pupillái, lebukott a fény elől, és négykézláb, oldalazva menekült az ágya mögötti árnyékba.

– Várj! Sajnálom, nézd lekapcsolom!

Levette a fényerőt, hogy épp csak annyi derengés legyen, mint odaát, és megkocogtatta az üveget.

– Noreen, kérlek, gyere vissza!

A lány aznap már nem jött elő, Martin nehéz szívvel ment az étkezőbe. Lefotózta a feliratot, és a vacsoránál megmutatta Jayde-nek. Az felvonta a szemöldökét.

– Noreen. Mit jelent ez?

– Meséltem neki a tanyáról, ahol éltem, mire odajött az ablakhoz. Kérdeztem a nevét, ő pedig ehh... beleverte a fejét az üvegbe. A saját vérével írta fel a nevét. Csináltam videót, megnézheted, ha gondolod.

– Hm. Aztán mi történt?

– Megnyalta az üveget, láttam a fogait. Nem hiszem, hogy képes beszélni ilyen fogazattal.

– Nem képes. Illetve hallod a szavakat, csak nem ismered fel. Különféle szűrőprogramokkal is csak annyit értünk el, hogy egy különálló hangsort tudtunk azonosítani, ami többször is ismétlődött, de a jelentését csak sejtjük.

– Mi volt az?

– Úgy hangzik, vasto sykty se myn sydan. Különféle algoritmusokkal próbálkoztunk, mígnem egy program egy nagyon régi keveréknyelv szavaiként azonosította, és lefordította, de természetesen semmiféle bizonyítékunk nincs, hogy valóban azt jelenti.

– Mondd már!

– Azt jelenti, „amíg dobog a szívem”.

Martin megborzongott valami homályos rossz érzéstől.

– Vasto...

– Vasto sykty se myn sydan.

– Olyan, mint egy fogadalom. És semmi mást nem mondtak?

– Átalakulva nem. Emberi alakban igen, de soha nem hozzánk beszéltek. Mindig a láthatatlan másikhoz szóltak a szavaik. Könyörgések, hogy szabadítsa meg őket a fájdalomtól, az élettől, ne bántsa őket, ilyesmi. Van egy csomó hangfelvétel, elég megrázóak, ha először hallod.

– Tudjuk, kihez beszéltek?

– Elméletünk szerint Primohoz. Ő sohasem beszélt.

– Hm. Quarto nekem leírta a nevét. Én vagyok az első, akivel kommunikáltak ezek szerint?

– Hát, ha ez kommunikációnak nevezhető... Miből gondolod, hogy ez a neve?

– Ez a logikus következtetése az eseményláncolatnak. Kell még idő.

– Teli vagyunk idővel. Másunk sincs, csak időnk.

Újabb napok teltek el, amíg egy délutánon a mozgásérzékelők jelezték Martinnak az aktivitást. A lány az ablaknál állt, mint először. A vére megsötétedett, és kezdett apró lemezekben lehullani az üvegről. Martin visszavette a fényt, felvette a maszkját, és megszüntette az árnyékoló hatást.

– Szia Noreen!

A sötét szemekben nem volt semmilyen érzélem, csak nézett egyenesen az ő szemébe, Martin nagyon kényelmetlenül érezte magát. Kissé előrehajolt, és ekkor vette észre tükrképét. A maszk teljesen személytelenné tette, csak a szemei látszottak a réseken, és az futott át a fején, hogy micsoda ostobaság ez. Vajon mit láthat belőle Noreen? Két szemet valami zavaros derengésben? Borzalmas látvány lehet. Levette a maszkot, és halványan elmosolyodott.

– Tudod, most megszegtem egy szabályt, de én utálom, ha nem látnám az arcát annak, akivel beszélek.

A lány egy parányit félrebillentette a fejét, Martin felsőhajtott.

– Emlékszel, hogy meséltem a gyerekkoromról? Meséltem, hogy volt egy testvérem. Egy nővérem, egy év volt köztünk a korkülönbség. Őt Sharonnak hívták, és őt is nagyon érdekelte a biológia. A gyógyítás felé tendálódott, orvos akart lenni. Egyszer jelentkezett egy nagyon nehéz helyzetben lévő országba, mint gyógyító. Egy nyarat akart ott eltölteni, hogy tapasztalatokat szerezzen, és még jobbra válhasson. Soha nem tudtuk meg mi történt, csak egy nap nem jöttek tőle hírek többé. Mindenki eltűnt a falucskából, ahol élt. Parányi falu volt, pár száz emberrel. Valószínűleg egy katonai akció részeként tűntek el az emberek. Sokáig kutattak utánuk, de semmilyen nyomra nem bukkantak, mígnem eltűntnek nyilvánítottak mindenkit. Valójában még nem tudtam feladni a reményt, hogy egyszer még viszontláthatom, noha ennek már több éve. Mai napig nagyon hiányzik.

A lány arcán egy könnycsepp futott le, a férfi önkéntelenül is felé nyúlt, mintha meg akarná cirógatni.

– Neked van testvéred? Valaki, aki hiányzik?

A lány másik szeméből is lefutott egy könnycsepp, szemei összehúzódtak, egész arca gyötrelmről árulkodott, úgy tűnt, szenved, mintha mondani akarna valamit. Közelebb hajolt az üveghez, mígnem lélegzete apró párafoltot hagyott, akkor különös morgó sziszegő hang tört fel torkából.

– Vasto sykty se myn sydan!

Krómer Ágnes

A betolakodók

Krisztin egy esős napon úgy döntött, kimegy a város szélére, ahol nincs civilizáció és emberek, csak vadállatok. Megismerkedik az idegen hellyel, ahol ismeretlen és idegen fajként konfrontálódik a világgal, a félelmekkel, és a tudatalatti erőkkkel.

Izgalommal járta el egy olyan világ gondolata, ahol a pénznek nincs jelentősége. Se a tudomány, se a politika nem játszik szerepet. Minden kiszámíthatatlan és meggondolatlan mozdulat életveszélyes lehet. Egy gyakorlatilag steril, embermentes környezet. Ahol az örök körforgás a csúcsragadozók magányos kószálása közben elmerengeni azon, végül is mi az élet és mi a sors... De megszakította a merengését egy hatalmas méretű farkas. Ilyenkor kifejezetten rosszul esik az evolúció csúcsáról a tápláléklánc leg-aljára esni.

A farkas arra gondolt, ilyen ronda élőlényt az éle-

tében nem látott, és a szaga is rossz. Az én világomban az emberi faj az evolúció csúcsa, vagyis azt gondolja magáról, de most érzem, nem így van. Több szalonképtelen gondolat is átfutott az agyán, majd becsukta a szemét és lefelé nézett.

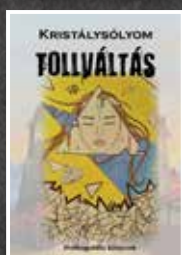
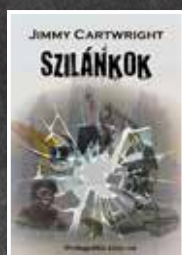
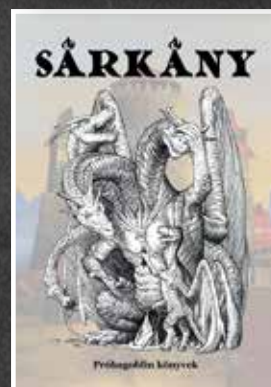
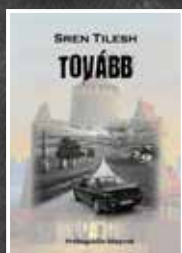
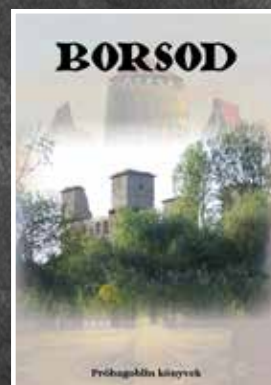
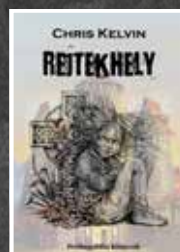
Ez volt életükben az első alkalom, amikor idegen lényt láttak maguk előtt. A farkas elment, nem evett húst, vega volt.

– Éljen abban a világban ahol választhatsz magadnak fenevadat! – mondta a Farkasszerű lény. Így lett vége a találkozásnak.

Ő választott, mivel választani lehetett, azt tette. A semmi közepén éldegélt az ő farkasával. A lerombolt illúzióival és a realitás negatív hátrányaival együtt úgy gondolta, most ez kell.

Így élt együtt két ragadozó aki megtagadta a világot, és akit kitagadott a világ.

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Mozijegy

SzaGe

Képzeletbeli (Imaginary 2024)

Úgy gondolom, sokaknak volt gyerekkorában képzeletbeli barátja. Akihez lehetett szólni, akivel lehetett játszani, akiről szentül hittük, hogy vigyáz ránk, míg alszunk. A gyermeki fantázia határtalansága miatt ezek a „barátok” sokszínűek voltak, és kitöltöttek egy bizonyos űrt az életünkben. Aztán, amikor lassan felcseperedünk, általában lecseréljük őket hús-vér emberekre, és természetesen a közösségi médiára. Ekkor elfeledkezünk róluk, és már nem etetjük láthatatlan barátainkat képzeletünk sokszínű bonbonjaival. De vajon mi van akkor, ha ők ezt nem akarják? Mi van akkor, ha nem szeretnének csak úgy felszívódni? Mi van akkor, ha ezek a „barátok” mégse a képzelet szülöttjei, hanem annál sokkal többek? Hidegrázós kérdések, melyekre nincsenek válaszok. Csak történetek, melyek próbára teszik a felnőttkori képzelőerőnket. Talán ekkor ismét gyerekfejjel kell(ene) gondolkodnunk, hogy meglássuk a láthatatlant. Jók, vagy gonoszok eme régi barátok? A Képzeletbeli (Imaginary 2024) eljátszik ezzel a gondolattal, és ehhez a természetfeletti horror zsánerét használja, mint afféle kifejező eszközt.

Jessica (DeWanda Wise) visszatér a régi otthonába az új családjával. Bár mostohalányaival kevésbé jó a kapcsolata, mégis törekszik mindenben megfelelni a két nővér és a párja elvárásainak. Eközben rajzoló-író munkáját is becsületesen végzi. Idővel feltűnik neki, hogy a kisebbik mostohalányának, Alicenek (Pyper Braun) lett egy képzeletbeli barátja, akit Chaunceynek nevezett el, és egy plüssmaci alakjában cipeli ide-oda a házban. Chauncey, az új barát eközben mindenféle feladatokat suttog Alice fülébe, melyek egyre nyomasztóbbak a kislány számára. Jessica előtt egyre jobban körvonalazódik, hogy valami nagyon nem stimmel ezzel a képzeletbeli baráttal, és amikor

rádöbben az igazságra, megpróbálja anyatigris módjára megmenteni családját a gonosz karmaiból.

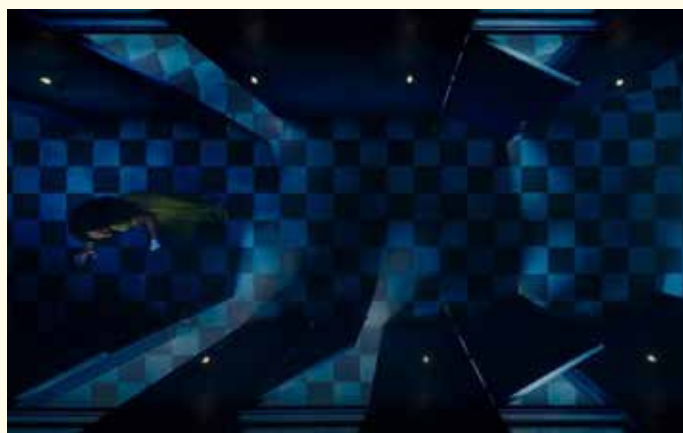
Jeff Wadlow író-rendező számára nem ismeretlen fogalom a horrorok irányvonala. Benne volt a keze például a Vérszomj (Prey 2007) című oroszlános-abuzálás agymenésben, és a Feelsz vagy mersz (Truth or Dare 2018) című természetfeletti thrillerben is. Ezek aránylag pozitív emlékeket hagytak bennem. Ezért némi elvárással ültem le a legújabb filmje elé. Ami mindenképp feltűnt, hogy a Képzeletbeli nem akart túlzottan semmiben se megújulást kínálni. A szokásos régebbi filmekből összegyűrt klisék mellett betekintést adott a mostohaanyaság nehézségeibe is. Ez jó húzás a készítők részéről, mert közelebbinek érezhetjük a szereplőket, és hamarabb átérezzük az életük

apróbb örömeit, bánatait és mindennapjait. Ehhez viszont a színészi játék már nem annyira meggyőző, főleg Alice, a kisebbik lány esetében. Ilyenkor felmerülhet a kérdés, hogy hogyan várhatjuk el egy tíz év alattitól a tökéletes alakítást? Valószínűleg sehogy. Így ez megbocsátható, és nem illik a „lehúzás számlájára” írni a dolgot. A többivel nem volt gondom, de jelest nem adtam volna senkinek se, még a képzeletbeli barátoknak se. Az az igazság, hogy régi-módi motoros lévén jobban szeretem, ha egy horrorfilmben valódi bábokat és maszkokat használnak a trükkmesterek. Ezerszer hihetőbb, mint a CGI, és a Képzeletbeli esetében egy emészthető turmixot készítettek, ami nem fekszi meg az ember rajongói-gyomrát. Ez mondjuk nem csoda, hiszen a M3GAN, az Öt éjjel Freddy pizzázójában (Five Nights at Freddy) és a Fekete telefon (Black Phone) producerei bábáskodtak a film felett. Örülök, hogy vannak még arcok, akik hisznek a régi-módi trükkfelhozatalban.

De mégis miért kapott csak közepes osztályzatot Jeff Wadlow horrorfilmje? Hiszen szinte minden benne van, ami kell egy efféle produkcióhoz. Jó atomszféra, életszerű „családi kör” és még lehetne sorolni. Még a fordulópontok is megleptek, azaz számomra nem volt teljesen kiszámítható a történet, hiába próbáltam rajta spekulálni. Sajnos a film a közepétől több vonalon hullott a darabjaira. A képzeletbeli barát motivációja harmatos volt, a lakhelye pedig unalmas szürrealitásba fulladt, amivel elvettem az addig jól felépített borzongatós érzést. Talán ez okozhatott csalódást a rajongóknak. Most mondhatnám, hogy nekem is, de összességében jól szórakoztam rajta, avagy megéri a mozijegy árát, ám ezzel valószínűleg nem fog mindenki egyet érteni velem.

Mindenesetre a Képzeletbeli felhozott pár elfelejtett emléket a gyerekkoromból, amikor még én is beszéltem valakihez, aki láthatatlan volt a többiek számára...

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírpírai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Ginko

Tavaszi impró

Vártad ujjaid hegyéből pattanni a tavaszt,
papírlapok rostjai közt tintaforrást fakaszt.
Úgy vártad, hogy fáradt szíved új ritmust rezgessen,
mélyen benned az élet fénylő dalokat zengjen.
Hallgatásból, elvonultan, most versek fénye hív,
engedj lágy ölelésének és csakis érte íj.

Erdős Sándor

Húsvéti csoda

Szép tavaszi nap virrad ránk,
eljött húsvét reggele.
Kéklőn integet mezőkről
nyíló virág jelmeze.

Szineket szaladnak az égen
feltámad alvó tavasz.
Apró madarak éneke
sérült szívemre tapasz.

Sonka illatot hoz a szél
tojást fest az aprónép.
Hátuk mögött síró anya.
Bús, szomorú háttérkép.

Fájdalom látszik az arcán
nagy lehet a veszteség.
Felé küldött kis mosolyom
vígaszna már nem elég.

Lehajolok egy virágért,
leszakajtom, s viszem.
Átadom a bús anyának
megkönnyebbült azt hiszem.

Hálával telik meg szíve,
s nekem is könnyebb kicsit.
Megemeltem, szerte zúztam
sziklává vált terheit.

Két bús lélek találkozott,
közössé lett a teher.
Sok mosolygós vidám ember
körülöttünk ünnepel.

Apró csoda, ám kettőnknek
hatalmas nagy varázslat.
Húsvét napján mielőltünk
elbújt talán a bánat.

jocker

Tavaszi ünnepek 2.

Márciusi hó
Vizesedik már kertben.
Nedves szélroham.

*

Dér elpárolgott,
Melegecske közeleg.
Szellő, melegszik!

*

Fűszálakon is
Pezsgő élet indult be.
Kolóniákban...

*

Tó vize csak ring.
Körbeveszik a kövek...
Kis rókák isznak.

*

A füsti fecskék,
Tavasszal érkeznek meg.
Eresz alatt, lak.

*

Sarjadó zöld fű...
Medvebrummogás hallik.
Természet éled.

*

Kizöldült réten
Sok a virágkezdemény.
Illatorgia.

*

Zöld réten, piros
Pipacsok erdeje nyílt.
Mint... futószőnyeg.

*

Egy hulló levél
Kacagva hull lefelé.
Van sarjadó új...

*

Kertekbe oson
És bimbókat kinyitja.
Remény évszaka!

*

Rügyek duzzadnak
Barackfán, lesz sok lekvár.
Derűs virágzás.

*

Zöldre váltanak
Az eddig kopasz ágak.
Madárdal harsog.

Kohász Harapj!

Harapj!
Hiányod
mérgezett.
Karmold
a hátam!
Élvezed?
Szeresd
a vágyam
gondosan.
Minden
simogatásnak
ára van.

Tumicz Krisztina romantikus torzítás

virágzik a szerelem
egyét már elkaptam
megfojt az illata
olyan mint a szmog
tele van a tudóm vele
de sikerülni fog

valami kotyvalék folyik a csapból
mindenki szabályosan parkol
ti meg mindent bevesztek
hogy ne tűnjön fel az ordítás
jön a romantikus torzítás

két perc alatt feltűnik
leég a város
az összes bolond eltűnik
egyedül vagyok
egyedül vagyok teljesen
ezt nem hiszem el teljesen

valami kotyvalék folyik a csapból
mindenki szabályosan parkol
ti meg mindent bevesztek
hogy ne tűnjön fel az ordítás
jön a romantikus torzítás

edwardhooper Tiszta fény

Remény sugárzik szerteszét,
Átjár minket a tiszta fény,
Virágzik az Élet odakinn,
S a patak gyémánt vizében
Szétfoszlik a sötét.
Bőség árad, a bimbókból
Majd gyümölcs fakad.
S játszunk zöld réteken,
Magunkhoz öleljük a Napot,
Ragyognak majd a hús csillagok,
Bársony éjben szelídülnek a viharok,
Szól a harang a végtelenbe,
S feltámad majd a messzeség.

Baranyi Imre Egymagam

Maradtam éjre egymagam,
fölöttem elfutott a lét,
a múlt idő jelén, ha van,
szorongatók a dupla ték.

Hiszen, ha vége, mind oda,
megannyi csók feledve már,
nem így akartam én, de ha
a sors szerelmet így sem ad,

feledni kell az arcod is,
ölelkezéseink nyomát,
ha már az álmaink hamis,
kicsorbuló elégiák.

Ha már a kénytelen való
rideg, reményre képtelen,
csupán velőmbé markoló
haláltusája van velem.

Maradtam éjre egymagam,
a múlt a csillagok között,
amint sietve áthaladt,
egy üstökösnek ütközött.

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyennek a filmből megismerhettük.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

jocker

Adjon Isten... locsolnék

Adjon Isten, ház uram!
Jöttem, locsolni akartam.
Nem Önt persze, hanem a nőket,
Uram engedjék, kérem Önöket.

Látom, van itt sonka, pálinka,
Látom, vendégeket várnak ma.
Én itt vagyok a kölnivel,
Locsolnék szép szerivel.

Nos, akkor kérem, van nő itthon,
Vagy levezetem dühöm a főtt tojáson.
Hívjanak meg kérem, sonkára, tormára,
Utána csak locsolhatok nőket máma?

Kedvükre tennék, meglocsolnám őket,
Kedvükbe járnék, bekölnizném őket.
Akkor hát én a vendég kérdezi:
Most már végre szabad-e locsolni?

Alkony

Valaki hiányzik...

Már csak egy kép a falon... Emlék itt belül.
Csendül a szó, s mintha velünk mosolyogna.
Itt vagytok mind... súgja a szeme, ragyogja...
Forró a könny, mely arcomon végiggördül.

Valaki hiányzik, de mintha itt lenne,
figyelne minden lépést és mozdulatot,
s mi mind tudjuk, hogy valami megváltozott,
nem maradt más, csak a vidám tekintete...

Gyermekekacaj. Lelkemre simul gyógyítón,
s én koldulón gyűjtök minden egyes csöppet.
Édes morzsák. Megtörik a kínzó csöndet,
figyelmeztetnek, hogy még van tennivalóm.

Tudok nevetni, megpihennek a könnyek,
de lelkem sebe friss, és a fény is sápadt,
most felszakadt, ami rég szívemre száradt.
Együtt a szülői házban, de nélküle...

Már csak egy kép a falon... Emlék itt belül.
Csendül a szó, s mintha velünk mosolyogna.
Itt vagytok mind... súgja a szeme, ragyogja...
Forró a könny, mely arcomon végiggördül.

Tumicz Krisztina

hol a szerelem

az álom egy rohadt méreg
néha simogat néha szénné éget
szeretnék mint a ringyóba
jól belerúgni amikor kínoz
darabokba felkoncolni mégis
amikor elfogynak az érvek
csak az álmok amikért tovább élek
ritkán amikor magamhoz térek
csillogó szemedbe belenézek
letörölöm rólad a sminked
amikor szétesik veled a
minden és szabad a szívem
így van ez
elfeledsz elfeledlek
hol a szerelem
amit ezer éve keresek

Kohász

Régi szerelmek

Régi szép szerelmek.
Évikék, Katik, Marik, Zsókák,
és a könnyelmű lábú Márta...
A szoknyában átlépett tócsák...

Titkokat kerestünk.
Vágyunk, az a serkenő szakáll,
szúrta álmodott lányok combját.
Jó lett volna, ha az idő megáll!

Csak vágy volt, és álom.
Mind vártuk, hogy megjön a csoda,
és egy lány elveti szemérmét...
Csókot enged adni majd, oda.

Csalódások jöttek.
Kudarok és apró örömek.
Szerelmüket kiérdemeltük.
Tobzódtunk. Kéjsóvár ördögök.

Ti lányok, ti lányok!
Könnyű vérűek és „szent szüzek”.
Nyomotokban jártunk kis kanok,
lángoltunk, ti meg neveltetek.

Azt ma már tudom én,
ez volt a gyönyörű ifjúság!
Perzselő szerelmek, fájdalom.
Visszasírom minden bánatát.

Baranyi Imre

Porladás

Már repedeznek a sárga kövekben a nagy feszülések,
görgeti őket a víz, sodorában a múlt tovalengne,
ámde mi haszna, ha elhal alatta bezárva a lélek,
ördöge hajtja pokolra hitét, nyomorán vetemedve.

Nem szabadul soha már, hisz a rút televénye lehúzza,
torka szorongva kiáltana, ám ajakán hal a szó, így
bús vigyorát belefojtja titokban a nagy kupa borba,
gyenge a szíve, megáll, remegő szeretője papot hív.

Lelke a sárga kövekkel elúszik a végtelen úrbe,
nincs nyoma már, noha volt neve, ám feledésbe merült rég,
partra vetett hite mára csupán a saját maga gödre,
így kopik el kifakulva belőle az emberi fenség.

edwardhooper

Harag

Harag dúl szívemben,
Mikor a haza megtört szíven
Vigadnak.
S nem ér nekik semmit
Az Anyaföld dombjain
Templomok szent csendje.
Harag dúl szívemben,
Mikor a balzsamozott testet
Kacagják.
Harag dúl szívemben,
Mikor kincseinket szórják
Nevenincs disznóknak.
Mikor reményt lopnak tőlünk,
Harag gyúl szívemben.
Elátkozott lelkükkel
Nemzetünket sárral dobálják,
Harag gyúl akkor szívemben.
Mond, ó Uram! Mit tegyünk
Haragvó szívünkkel?
Mit tegyünk hazánk árulóival?
Mond, ó Uram! Mit tegyünk
Viharban hánykolódó lelkünkkel?
Hol lelünk nyugalomra
Ebben a haragvó világban?
Mit tegyünk szétrobbanó szívünkkel?
S ha majd jön a Vég,
Mivel fizetjük meg a Révészt?
Elég lesz e neki dobogó szívünk,
Imádságunk a Hazáért, Anyaföldért?

Erdős Sándor

Borz a roller mestere

Mától rollerezni fogok,
lelkendezett a kis borz.
Úgy hallottam a rókától
rettentően vidám sport.

Nem kell hozzá más egyéb, csak
egy jól guruló roller.
Soha többé nem mondják majd,
hogy a kis borz egy pancser.

Örömmel várja mindenki
rollerező borz mestert.
Beutazom a világot
átszelem a nagy tengert.

Éljeneznek, megtapsolnak
lelkesek a nézőim.
Mától már csak rollerezek
elfelejttem biciklim.

Meg is jött a kis borz kedve
felpattant a rollerre.
Hatalmasra tátott szemmel
figyelte egy molylepke.

Hogy mit látott moly pajtásunk?
Látott egy jó nagy zakót,
mert a kis borz műugrásból
tartott most bemutatót.

Nem szokott még sajnos ahhoz,
hogy a rollert használja.
Borzunk hatalmasat esett
nem is volt benne párja.

Szerencsére nem sérült meg,
csak fájt az önérzete.
Mert a moly jól kinevelte
ilyen a természete.

Úgy is döntött a mi borzunk
várhat még a nagy világ.
Mégsem fog ő rollerezni
nem kell neki a sztárság.

Pedig hogyha gyakorolna
lenne benne kitartás,
biztosan megtanulhatná
az lenne a kihívás.

